

Plataforma Iniciativa Animalista

**FALLES
SENSE
TOR
TURA**

“Falles sense tortura”

Falles sense tortura de [Plataforma Iniciativa Animalista](#)

està subjecta a una llicència de

[Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 3.0 No adaptada de Creative Commons](#)

Les opinions que apareixen en aquest llibre són responsabilitat dels seus respectius autors i autores.

www.iniciativaanimalista.cat

info@iniciativaanimalista.cat

Crèdits	“Falles sense tortura”
Disseny de la portada	Cristina Sancho, del gabinet de projectes creatius de Boke Bazán.
Coordinador del projecte	Toni Infante
Disseny i manteniment web	Eduard Garcia
Correcció ortogràfica dels textos	Miquel Mas
<p>www.iniciativaanimalista.cat</p> <p>www.iniciativaanimalista.cat/fallessensetortura</p>	

ÍNDEX.

<u>Introducció.</u>	8
<u>Relació d'articles que componen el llibre.</u>	9
<u>Com vam eliminar els correbous a Burjassot.</u>	11
<u>Tradicions, modernitat...</u>	12
<u>El meu únic argument.</u>	13
<u>Les Falles com a paradigma de llibertat o d'opressió?</u>	15
<u>Cultura sense sang. Els mites de les corregudes de bous.</u>	17
<u>Prou!</u>	20
<u>Bous a les Falles: una altra baula a la cadena d'opressió.</u>	22
<u>Visquen els bous... vius.</u>	27
<u>A favor de transcendir... els bous.</u>	32
<u>La tortura i la mort no poden ser una festa.</u>	34
<u>La dansa dels bous.</u>	37
<u>El "día del toro" entre l'espanyolització i la imposició al nostre poble.</u>	38
<u>Per respecte.</u>	40
<u>Contra les corregudes de bous en Falles (i sense Falles).</u>	42
<u>L'animalisme des de l'esquerra.</u>	46
<u>Que visquen els bous, que visquen!</u>	48
<u>De neurones, bous i patiment.</u>	49
<u>Animalades.</u>	51
<u>València és la terra del foc.</u>	53
<u>Festa versus bous.</u>	57
<u>Per un altre tipus de gresca a les nostres festes.</u>	59
<u>Els bous al camp, a la plaça cultura i art.</u>	63
<u>I per què no?</u>	65

<u>Annexos.</u>	66
<u>Declaració dels Drets dels Animals.</u>	66
<u>Informe sobre la normativa dels bous al carrer realitzada pel Consell Valencià de Cultura.</u>	69
<u>La Facultat de Ciències Biològiques aprova una moció en contra de les corregudes de bous.</u>	73
<u>Exemple de moció que es pot presentar als ajuntaments.</u>	75
<u>Llistat bàsic de llibres que recomanem per llegir.</u>	77

Aquest llibre està dedicat a totes les persones que dia a dia aporten la seva dedicació i esforç a la defensa dels animals.

“Tots som molt ignorants.
El que ocorre és que no tots ignorem les mateixes coses.”

Albert Einstein

Aquesta publicació és debades per a que tothom pugui tindre accés al seu contingut, no busquem beneficis econòmics sinó que volem desemmascarar les mentides que hi ha al món del toreig.

*Tanmateix si voleu fer una aportació econòmica simbòlica podeu fer un ingrés en el número de conte: **2054 2131 88 915670708.0***

Els diners aniran destinats a la Plataforma Iniciativa Animalista que lluita contra el maltractament als animals.

Abans d'imprimir penseu si és necessari realment, i si ho feu, imprimeu a doble cara per aprofitar paper.

Si voleu contactar amb nosaltres podeu fer-ho en l'adreça: info@iniciativaanimalista.cat

"FALLESENSE TORTURA"

INTRODUCCIÓ.

A l'hora d'engegar aquesta publicació dos varen ser els motius que ens animaren a demanar a diverses persones amb relevància social a València que ens expressaren la seua opinió contrària a les corregudes de bous. El primer d'ells, explícit, era acumular arguments i elements formatius per aportar-los a la societat valenciana.

No pensem convèncer a cap tauròfil llevat d'alguna excepció, que sempre pot ser. Aquestos aniran passant a la història per qüestió biològica. El que sí que volem és donar força conceptual i argumentativa a la majoria de la societat que no opina, no sap o fins i tot, estant en contra de les corregudes de bous, sols coneixen amb detall els arguments protauromàquia.

El segon motiu, implícit, és contribuir a formar massa crítica (sindical, política, feminista, científica, ecològica, antiespecista...), en una ciutat i un país on, si mirem des de l'esquerra, no estem acostumats a construir-la. Així, portem més d'un quart de segle on les majories -actives i/o passives- han anat conformant-se al voltant d'interessos egoistes, neoliberals i alienadors.

Des de posicions de progrés, solidàries i igualitàries, sembla que no sempre som capaços totes i tots plegats, de trobar els punts mínims d'entesa per a configurar una majoria social suficient que garantisca la seua execució.

Si som capaços de fer-ho en un tema tan important i a la vegada tan altruista com és la defensa contra la tortura pública d'un noble mamífer remugant com és el bou, tal vegada entre tots i totes ajudem a canviar el futur immediat de la nostra ciutat i el nostre país.

Agraïm a totes les persones que han dedicat el seu temps desinteressadament a la realització d'aquest llibre electrònic que ara convidem a llegir i a difondre.

Moltes gràcies.

Iniciativa Animalista.

RELACIÓ DELS ARTICLES QUE COMPOSEN EL LLIBRE, JUNTAMENT AMB ELS SEUS AUTORS I AUTORES.

Guillem Agulló

Exregidor de l'Ajuntament de Burjassot

Com vam eliminar els correbous a Burjassot.

Vicent Àlvarez

Consell Valencià de Cultura

Tradicions, modernitat...

Berta Benavent

Psicòloga

El meu únic argument.

Gonçal Bravo

Coordinadora Obrera Sindical - COS

Les Falles com a paradigma de llibertat o d'opressió?

Eva Benet i Jesús Frare

Membres de la Folgança antitaurina pels drets dels animals d'Algemesí

Cultura sense sang.

Els mites de les corregudes de bous.

Núria Cadenes

Esriptora

Prou!

Natxo Calatayud

Membre del Centre Social Terra

*Bous a les Falles: una altra baula
a la cadena d'opressió.*

Encarna Canet

Universitat de València

Visquen els bous... vius.

Presidenta d'Iniciativa Animalista

Ferran Caudet

Coordinador de la Xarxa Sostenible i Creativa

A favor de trascendir... els bous.

Agustí Cerdà

President d'ERPV

La tortura i la mort no poden ser una festa.

Maria Fullana

Poeta

La dansa dels bous.

Eduard Garcia

Maulets. Assemblea de l'Alcoià

Webmaster d'Iniciativa Animalista

*El “día del toro” entre l'espanyolització
i la imposició al nostre poble.*

Toni Gisbert

Coordinador d'Acció Cultural del País Valencià

Per respecte.

Sal-lus Herrero

Filòsof

Contra les corregudes de bous en Falles (i sense Falles).

Toni Infante Independentista i animalista

L’animalisme des de l’esquerra.

Gumer Pardo CAT-Intersindical Valenciana

Rafel Muñoz

Que visquen els bous, que visquen!

Membre d’ATTAC – País Valencià

Joan Nàcher

De neurones, bous i patiment.

Professor de Biologia cel·lular de la Universitat de València

Mònica Oltra

Animalades.

Diputada i membre de la coalició Compromís

Natàlia Rizzo

València és la terra del foc.

Coordinadora general d’Anima Naturalis a la C. Valenciana

Amadeu Sanchis

Festa versus bous.

Candidat a l’alcaldia de València per Esquerra Unida

Rafel Sanchis

Per un altre tipus de gresca a les nostres festes.

Activista pels Drets Humans i Animals

Joan Sorribes

Els bous al camp, a la plaça cultura i art.

President d’Estat Valencià

Toni Terrones

I per què no?

Moviment de Defensa de la Terra (MDT)

COM VAM ELIMINAR ELS CORREBOUS A BURJASSOT.

Guillem Agulló

Exregidor de l'ajuntament de Burjassot

Quan vam constituir la coalició electoral entre EUPV i el UPV per a presentar-nos a les eleccions municipals de 1987, una de les idees que més em rondava pel cap era aconseguir, en l'escala de la nostra ciutat, la ruptura democràtica que no havíem aconseguït a nivell general. La reforma, ja consolidada, havia suposat només un rentat de cara a l'anterior règim.

Dels diversos objectius que ens vam proposar, crec que en vam aconseguir tres que simbolitzaven, a la nostra escala, el que s'hauria d'haver aconseguït a nivell general.

El primer era sotmetre el poder econòmic al poder polític. En el nostre cas, el poder econòmic antidemocràtic el representava la fàbrica de pòrtland, que estava ubicada a l'avinguda de Burjassot, a València, i que sense cap mirament que no fóra el seu interès econòmic, portava anys atemptant contra la nostra salut, contaminant i fent de Burjassot una de les ciutats més insalubres i brutes del País.

El segon consistia a eliminar el més destacat símbol franquista, la placa en homenatge als caiguts del bàndol feixista, que un altre ajuntament havia col·locat en la façana de l'església. El mateix capellà de l'església havia comentat que, com que ells no l'havien posada, ells tampoc la llevaven. La pilota estava en la teulada de l'ajuntament. Per tant, si havia sigut l' "autoritat" civil qui la col·loca, una altra autoritat civil, aquesta vegada democràtica, havia d'encarregar-se de retirar-la.

I el tercer, que fa referència més estricta al contingut antitaurí, era acabar amb la salvatjada dels bous al carrer, un espectacle dantesc de tortura col·lectiva, de socialització de la violència, d'embrutiment general. Una festa que en general va lligada al consum compulsiu d'alcohol, a la potenciació de valors masclistes i a la degeneració de l'espai públic.

He de dir modestament però amb legítim orgull, que els tres objectius van ser aconseguïts i avui Burjassot, a pesar de tot el que ens envolta, i de tot el que esta succeïnt quant a involució social, política i econòmica, encara manté enlaire eixos tres èxits que ens dignifiquen com a poble.

En honor a la veritat, he de reconèixer, que les nostres propostes no haurien tirat avant sense el suport de l'alcalde José Luis Andrés Chavarrías, que va haver de posar al seu lloc algun regidor del seu grup amb idees molt més casposes.

TRADICIONS, MODERNITAT...

Vicent Àlvarez

Consell Valencià de Cultura

En novembre de 2009 des del CVC ens pronunciàrem parcialment sobre el tema dels bous al carrer, i es feu de forma molt moderada, recomanant la supressió del bou embolat. La reacció airada del Conseller Serafí Castellano fou immediata i rotunda, anunciant que anava a demanar la declaració com bé cultural immaterial dels festejos taurins tradicionals. Ara, per part de la Conselleria, s'està intentant declarar BIC l'entrada dels bous de Sogorb, al·legant-ne que es tracta d'una activitat en la qual no es practica cap violència al bous.

Igualment en aquest cas, s'ha reiterat el mateix criteri anterior, tot i considerant, entre més coses, que l'entrada és part d'un conjunt d'espectacles en els quals torna a existir maltractament. L'alcalde de Sogorb vol que l'acord es canviés, i fins i tot, ha demanat a Grisolia un nou ple del CVC.

El problema es suscita, al pretendre el govern valencià mantenir, en els termes presents, uns espectacles que en la gran majoria d'ocasions és un "espectacle" poc edificant i educador, al temps que comporta pràctiques que atempten als drets dels animals. L'únic argument a favor de les pretensions del PP és la tradició, malgrat que tots sabem com al fons hi ha tot un entramat d'interessos i de rèdits polítics. Doncs bé, les tradicions no podem aïllar-ne de la modernitat, de la seua adequació als principis constitucionals, com és de la igualtat entre homes i dones, o ètics, com són el respecte als drets fonamentals de les persones, al medi ambient i als animals.

La Convenció de la UNESCO de 2003 sobre els bens culturals immaterials ho deixa ben clar, cal que les tradicions es mantinguen ara bé, els seus valors culturals han de ser respectuosos amb els valors de les modernes societats; precisament uns dels valors més importants és la llengua pròpia, ja sabeu com la respecten els nostres governants!

La pressió que es fa des del poder, això és des del govern valencià, per fer dels bous al carrer un fet cultural, és aleshores, un intent de donar a la ciutadania plena expansió als sentiments més primaris i baixos. Des de la ciutadania que aposta per la modernitat i els canvis, no pot haver-hi dubtes, els bous al carrer no són una mostra de cultura a mantenir, són un fenomen del passat, que està essent fomentat des de dalt, i que en moltes ocasions s'implanta a llocs on no hi havia tradició, de tot el qual es fa negoci econòmic i polític, en tant altres tradicionals i elements culturals van desapareguent.

Així, doncs, cal dir les coses, i obrir el debat, malgrat que en ocasions això puga comportar contradiccions i malentesos.

EL MEU ÚNIC ARGUMENT.

Berta Benavent
Psicòloga

Fa més de 20 anys, vaig assistir com a públic a aquesta macabra dansa. Jo era una xiqueta, però em quedà gravat el dantesc espectacle a què em portà el meu pare (gran aficionat) i, des de llavors, em posicione en contra d'aquesta mal anomenada "festa nacional".

Tinc molts arguments que em fan empatitzar amb la víctima, el pobre bou que morirà massacrada. En diré uns quants pels quals estic en contra de la tauromàquia:

Perquè les enquestes objectives demostren que la majoria de la població no ha assistit mai a una correguda de bous, i també considera que la tortura d'animals com a diversió hauria de ser suprimida.

Perquè tenir vocació per a torturar solament pot eixir de la boca d'un infame.

Perquè hi ha tradicions que degraden i que cal abandonar si es vol progressar.

Perquè no es pot anar per la vida fent "el que ens agrada" i exigint llibertat, si açò implica perjudicar un altre ésser viu.

Perquè no s'hauria de traficar amb el sofriment alié.

Perquè no és art, com tampoc són art la guerra ni els bombardejos, per més que els haja pintat Picasso en el seu famós Guernica.

Perquè els toreros no són valents, són sàdics. Podria passar molt de temps rebatent les afirmacions dels taurins, que me les sé totes: la de l'extinció del bou de brega, la dels llocs de treball, la de "tu sí que menges pernil", la del terme "cultura" o "art", però no ho faré, em cansa justificar l'evidència.

No obstant això, aquesta enumeració d'arguments no em serveix. Guarde en el meu cor el que més pesa, el que no m'abandona, el que va canviar d'alguna manera la meua forma de vida, i és que "jo vaig veure plorar els bous en la seua lenta agonía". Tenia 7 anys, vaig ser una espectadora més a la plaça d'Algemés. Era setembre de 1987. Aquell animal admirable es queixava. Jo ho sentia. Jo sentia al bou plorar, amb els pulmons travessats i vomitant sang per la boca. Recorde com va morir en una lenta agonía. No era molt gran, seria un jò nec (en dirien els entesos) de pelatge marró canyella. Recorde el dolor, mentre la gent reia i aplaudia amb cares de satisfacció. Jo no entenia el soroll, ni entenia per què aquell animal havia de morir d'aquella manera tan repugnant sent tan noble. No va ser l'única víctima, aquella vesprada en van assassinar tres més. Aquella trista vesprada l'aire feia olor de sang.

Han passat molts anys, però el temps no m'ha permès oblidar aquell dolor concentrat, aquell públic impresentable, i la mirada d'aquell indefens animal amb el qual no vam tenir pietat. Aquest serà el meu únic argument.

LES FALLES COM A PARADIGMA DE LLIBERTAT O D'OPRESSIÓ?

Gonçal Bravo

Coordinadora Obrera Sindical - COS

Arriben les falles a la ciutat de València, i a moltes altres localitats del País Valencià, i amb elles un temps de festa, alegria, esplai i deixar fer... perquè “toca”.

Les falles, com tantes altres tradicions amb profundes arrels populars, amb els anys han anat perdent la seua base originària de renovació, crítica i reconstrucció, per esdevenir en una ocasió més on poder fer florir els aspectes més baixos i reaccionaris de la nostra societat.

D'una festa en què tant homes com dones, joves i grans, participaven per igual de l'esperit renovador i crític, però amb una important i decisiva participació femenina, s'ha acabat involucrant fins l'actual glorificació de les “falleres”. Una forma de “bellesa valenciana” que per uns dies fa ben visible la posició reaccionària de la dona com a mer objecte decoratiu de la festa.

D'una festa on les classes treballadores valencianes cremaven tot allò vell, que ja no servia, per donar pas a la renovació primaveral, amb la igualtat i la dignitat que la humilitat comuna donava a eixos senzills esforços; hem passat als fasts actuals en què “grans” empresaris i “patricis” de tota mena es dediquen a rentar els seus diners negres, fent demostració del luxe i el malbaratament més desenfrenat i sense trellat.

D'unes festes on tots els veïns i veïnes tenien oportunitat de participar activament i en clau d'igualtat, a unes festes on només uns pocs en gaudeixen realment, mentre una majoria de gent treballadora, que deu continuar anant a treballar cada dia, no pot ni tan sols gaudir del seu dret al descans.

D'una festa on la crítica sincera i descarnada agafava veritables tints de denúncia social en clau de classe, i fins i tot llibertària; a una festa on majoritàriament la “crítica” respon a les modes i acudits més fàcils i submisos al poder local.

I d'unes festes, en definitiva, on primaven les persones i les relacions frateres, des d'una valenciania i germanor autènticament popular i sincera; a unes festes on se li dona un pes, fins i tot creixent, al maltractament i la tortura d'animals, en una “tradició” potenciada pel propi franquisme, i més pròpia de segles passats que del propi s. XXI... “corregudes de bous” que cal dir de forma ben clara, ben poc tenen a veure amb l'esperit original de les falles.

I és que en realitat les falles, com tantes i tantes altres expressions originals de cultura i lleure popular, no són sinó fidel reflex de la realitat social que vivim i patim cada dia a la nostra estimada València.

Una societat violenta i agressiva, que prima l'enriquiment ràpid i fàcil, la imatge supèrflua i la "irracionalitat", abans que els sentiments de justícia i solidaritat, abans que el coneixement o el respecte. Respecte per la nostra pròpia cultura, per totes les persones i per tots els éssers vius, i pel nostre entorn i paisatge.

Si sóc sincer, he de dir que no sóc militant o activista "animalista", però sí tinc una cosa molt clara, i és que si vivim en una societat en la que les persones no valem res... què valdrà doncs la vida d'un animal?

Què podem pensar d'una part de la societat que gaudeix ostensiblement en veure com es picola viu a un animal? I per molts arguments que s'empren com que es tracta d'una "tradició ben espanyola", que els bous "no pateixen", que els bous "viuen molt bé", o que a les "corregudes de bous s'han de valorar altres factors"... res pot amagar el sofriment inhumà i bàrbar que se li infringeix a un ésser viu, per simple espectacle. Cap tradició pot justificar això, ja que la cultura i les tradicions haurien d'exercir un pes per l'evolució i progrés de la nostra societat, fer-nos més humans en definitiva... si no és així, per a què volem eixes "tradicions"? Què passa llavors amb eixos animals?

Quina sensibilitat real podrà tenir una persona que gaudeix amb eixa forma de tortura socialment i políticament fomentada i promocionada, davant la misèria i la precarietat creixents?

Quina sensibilitat tindrà eixa persona per, com a mínim, respectar els autèntics trets culturals dels i de les valencianes, com la nostra llengua, en mig d'eixe bany "d'espanyolitat"?

Com s'hi preocuparà de la violència estructural cap a les dones, per exemple, o cap a les persones migrants, quan participant de la "tauromàquia" participa activament de la violència estructural del sistema?

Davant tots aquests fets, em queda una cosa ben clara. Si realment volem avançar com a persones, com a classe i com a poble, per una societat més justa, més solidària i més lliure, ens hem d'anar traient de damunt qualsevol forma de violència cap a un altre ésser viu.

I si volem que les falles tornen a ser realment nostres, del poble treballador (i no dels grans empresaris i patrons), si volem unes falles realment vives i constructives, unes falles populars, valencianes i combatives... si realment ens estimem la nostra terra, hem de començar a traure'ns de damunt, des de ja mateix aquest negoci de la tortura anomenat "tauromàquia".

CULTURA SENSE SANG. ELS MITES DE LES CORREGUDES DE BOUS.

Eva Benet i Jesús Frare

Membres de la Folgança antitaurina pels drets dels animals d'Algemés

Quan parlem de corregudes de bous, ens trobem amb uns mites que són repetits de forma incansable per les persones partidàries de la tauromàquia. Davant les tesis animalistes, i com si d'una partida d'escacs es tractara, es produeix un intent de justificació constant, que parteix de l'ocultació d'allò evident: la correguda de bous és un espectacle que consisteix en torturar fins la mort un animal acorralat. L'anàlisi d'aquests mites fa més evident aquesta realitat.

S'afirma que una correguda de bous és una confrontació entre iguals, però aquest plantejament obvia el fet que el bou no ha decidit vessar la seua sang. A diferència de les persones que hi ha a la plaça, ell no ha acceptat participar en aquesta “Festa de Sang i Sorra”. Existeix la possibilitat que mate el torero, però les estadístiques són innegables: moren milers i milers de bous per cada *torero* que ha mort a la plaça (prompte farà 26 anys de l'últim a l'estat espanyol). El bou és forçat a eixir al *ruedo*, on es troba amb el torero i els seus ajudants. Amb els crits de la gent. Amb la les *banderilles*, l'*estoque*, la *puntilla* i el *descabello*.

El bou és l'objecte de joc. Sempre patirà i, és pràcticament segur que morirà. El bou indultat, un entre milers i milers, tornarà a *toriles* picat i amb *banderilles* clavades. Haurà perdut molta sang i, probablement, morirà a causa de les ferides. El *torero*, per la seua banda, quasi sempre ix de la plaça i torna a casa sense ferides greus. El bou no coneix les regles d'eixe joc, sempre a la mida dels botxins, que aprenen des de petits amb mestres o a les escoles taurines. Tenen experiència prèvia i practiquen sovint. El bou, s'ho troba tot de sobte.

L'especisme és la discriminació en funció de l'espècie, com el sexisme ho és en funció del sexe i el racisme en funció de la raça. I, a la plaça de bous, l'especisme està colpidorament nu. Un animal pateix, sagna, brama de dolor. Les persones taurines miren, però no veuen el bou, ocult darrere d'un mur de prejudicis. Veuen un *art hipnòtic*, les fases d'un ball, d'una coreografia mística que està per damunt de l'animal, dels seus drets i del seu patiment. El bou pateix, però el taurí afirma que no gaudeix d'això. L'individu, el bou, només és accessori, una eina, un estri. Defensen que les persones que rebutgem la tortura taurina no tenim eixa *sensibilitat* que no es pot explicar. Senzillament, no podem “veure” allò que ha vist gent del món de l'art, la literatura, la filosofia, la política i l'empresa, gent de tots els nivells socials i culturals.

En realitat, l'evidència de la tortura i el patiment no es pot ocultar i, encara menys, justificar. Per sort, cada vegada som més les persones que esfondrem eixe mur d'especisme, i ja som majoria. Una *corrida*, malgrat el seu cerimonial, no és bruixeria.

Si no ens deixem manipular per justificacions sense base, veurem exactament el que passa a la sorra, on es tortura un individu indefens mitjançant un ritual preestablert. Ens trobem, cara a cara, amb el gest aterrit d'algú que està patint.

La bravura del bou és un mite, una farsa. És un herbívor remugant que només vol fugir de l'infern, i que s'enfronta a l'*engany* del torero perquè no té altra eixida. La pica i les banderilles també serveixen per a fer creure que el bou té casta i bravura. La desesperació li fa reaccionar, i intenta defensar-se com fa un senglar ferit quan es llança contra el caçador. Afeblit per les greus ferides i, per tant, quasi indefens, lluita per la seua vida. El bou no és una màquina que respon de forma mecànica i invariable als estímuls externs: tots els animals amb sistema nerviós som éssers amb capacitat de sentir i, per tant, de patir. I les ferides, a més d'afeblir-nos i fer-nos més vulnerables, els fan patir.

Diuen que es poden torturar i matar bous, perquè és “tradicció”, perquè començaren a fer-ho, fa segles, *cavallers gallards* amb llances i a cavall. És injust; està clar que el bou pateix, i que tenim moltes altres alternatives per a gaudir del lleure, però no importa. Perquè és tradició. La tradició no sempre és dolenta, però sempre acaba a les mans de qui no vol que es pose fi a la injustícia, per la senzilla raó que, a més de no patir-la, es beneficia d'ella d'una forma o altra.

No diuen, curiosament, que la tauromàquia és un gran negoci que recull els seus beneficis de les subvencions, en la seua majoria públiques. La plataforma *Stop Our Shame* i altres ONG treballen per a donar a conèixer el que les diferents institucions públiques de l'estat espanyol destinen a subvencionar la tortura taurina, en les seues diferents formes, i les xifres ja es situen a prop dels 600 milions d'euros anuals. Es tracta, per tant, d'ingressos extraordinaris no generats per l'activitat econòmica del sector, obtinguts a través dels impostos pagats per la ciutadania. Mentre, moltes necessitats socials queden desateses sota la justificació de la crisi i de la necessitat de retallar despesa.

Fins i tot, s'arriba a defensar que es fa un favor als bous, ja que poden lluitar per la seua vida en lloc d'esperar el seu torn fins a caure a les mans del matancer. Aquest argument és un miratge, que pretén explotar el sentiment de culpabilitat de qui encara no ha pres postura. S'exposa, amb tot luxe de detalls, el patiment dels animals explotats com a menjar: la seua vida miserable a les granges intensives, contínuament maltractats i amuntegats uns sobre els altres; el suplici del transport fins l'escorxador, sense aigua ni menjar; la mort lenta i dolorosa, malgrat els sistemes com l'electrocució o la pistola per a atordir que, sovint, no eviten que l'individu estiga conscient quan el comencen a escorxar. Per contra, el bou de lídia viu “lliure” a la devesa. És transportat com una mercaderia valuosa, ja que la seua mort, camí cap a la plaça, faria perdre molts diners. Mor entre tortures i patiment, però mor lluitant; es pot defensar i té petites opcions per a vendre cara la seua vida (matar el *torero* també el condemna a mort). Fins i tot, pot ser indultat.

La majoria de la gent menja carn. Participa de la indignitat de l'animal de granja i, per tant, “no és lògic que estiga en contra de les corregudes”.

No es tracta de rebutjar el consum de carn (els mateixos taurins no veuen problemes en engolir *foie gras*) sinó de comparar aquesta forma d'explotació "necessària" amb les corregudes i concloure que constitueixen un "privilegi" pels bous.

És un insult a la intel·ligència. Malgrat els esforços del món taurí, hi ha molta informació accessible sobre la tauromàquia. Per això, hi ha molta gent que ha pres consciència i s'ha posicionat en contra. La seua és una postura justa, i no queda anul·lada pel fet que mengen carn o no. Segurament, el dia que el moviment animalista aconseguisca aquest nivell d'informació social sobre els animals explotats com a menjar, el nombre de persones compromeses amb el veganisme, amb el rebuig de qualsevol forma d'ús i explotació animal, també augmentarà. Però, mentrestant, qualsevol posicionament contra la injustícia és útil i necessari.

Mary Wollstonecraft va escriure una vegada que es declarava en contra de qualsevol poder cimentat en prejudicis, encara que foren antics. Les corregudes de bous són antigues, i les persones que les defensen estan plenes de prejudicis, i no només contra el bou. Les frases fetes, les actituds, la vehemència de "l'afició" es caracteritza per una defensa de la masculinitat que se enfronta a "la bèstia" en una lluita de dominació que termina en mort. No és casual. Des del feminisme ja s'ha denunciat tot allò que s'amaga darrere de paraules com "tradició", "força", "*hombria*", etc. La relació entre tauromàquia i masclisme és prou evident, no la pot ocultar el rentat de cara de les dones torero que, a més, s'han d'esforçar per fer front al masclisme imperant que justifiquen amb la seua presència. Qualsevol persona que vaja a una correguda de bous i mire tot allò que passa al seu voltant amb objectivitat, tindrà la sensació d'haver fet un viatge als temps més trists del nostre passat recent.

Un passat que també és el del País Valencià. La tauromàquia, recolzada pels poders polítics i amb l'altaveu dels mitjans de comunicació, va passar per sobre d'altres tradicions i de la cultura de veritat, que ens fa millors persones i que ens fa créixer com a poble. Per tant, l'abolició de la tauromàquia significa un progrés que obre noves i millors perspectives per a construir un país amb una cultura en majúscules i sense pa i circ.

PROU!

Núria Cadenes
Esriptora

M'agraden les falles. Quan vaig venir a viure a València pensava que això era cosa de la primera foguerada, de la impressió que fa descobrir tanta vitalitat com li vessa a la ciutat pels carrers, la desinhibició, l'alegria que ho amara tot, els colors i aquestes ganes de proclamar primavera amb l'encesa de la primera *masclètà*. Pensava, en fi, que l'entusiasme quedaria rebaixat pels anys, que quan ja n'hagués viscudes tres, sis, deu (ai mare, com passa el temps!), deixaria de quedar-me embadocada davant l'espectacle de la gent ocupant amb naturalitat els carrers, presumint de versos, trastocant els horaris, apressant el pas per no perdre's ni un bri de la pólvora que de seguida omplirà la plaça de fum i de festa i de tot. El cas és, per sort, que m'alegro d'haver-me equivocat: ja me la sé, ara, la litúrgia que s'ensenyoreix d'aquesta ciutat bella i atribolada quan arriba el mes de març, és cert: me la sé i em continua meravellant cada vegada.

Per això se'm fa encara més insuportable imaginar-me que allà mateix, a pocs metres de la vida encesa, dels colors i aquella ànsia per fer-se el monyo, posar-se una brusa i vinga a passejar, s'hi dugui encara a terme un espectacle tan tenebrós i brut i sanguinari.

No, les corregudes de bous res no tenen a veure amb l'alegria de les falles. En són l'antítesi, precisament. I una antítesi tan salvatge que ens hauria de fer caure la cara de vergonya a tots per permetre encara que algun desaprensiu pretengui lligar la festa a la tortura, a les punxes, la sang brollant a raig, la llengua inflada, els ulls desorbitats de terror, de dolor, de sofriment.

Diran que si la tradició. Però la cultura humana no és una realitat estàtica, té capacitat d'evolució i gràcies a això hem avançat i ens seria avui inacceptable acudir tranquil·lament a veure esquarterar un condemnat a la plaça pública. O, si voleu un símil que afecti altres animals, ens indignaria que algú encara practiqués aquell sàdic costum de treure els ulls dels canaris per sentir-los, deien, cantar "millor"! O aquell altre de lligar a un pal un ós amb les ungles i les dents arrencades i seure a contemplar com l'envesteixen els gossos, com li queixalen els testicles, les orelles, les potes, com es prova de defensar a cops, com la sang ho cobreix tot i puguen les apostes. No allargaré la llista de salvatjades (en comptes d'un ós poseu-hi un bou i ja tindreu una altra -evidentment avui superada- tradició), que no acabaria. Penso ara quantes coses horribles no haurem fet, els humans, emparats en la nostra autoproclamada superioritat. I en la tradició.

Diran que els bous no pateixen. És una mentida absurda.

La simple observació la posa en evidència, però és que la ciència ja fa temps que l'ha desmentit: centres i mecanismes de transmissió del dolor són comuns en tots els mamífers.

Com que els humans som mamífers igual que els bous, qui ho vulgui que faci la prova: que es deixi clavar banderilles de colors, que el burxin amb un punxó i que li preguntin després si fa mal o no. Diran que és un combat. Quina cara! Col·locar un animal atordit i de tarannà pacífic (sí, pacífic: li diuen brau per posar-li una disfressa a l'herbívor) dins d'una trampa, enviar els picadors a destripar-lo, clavar-li arpons que li provoquin ferides enormes que el facin dessagnar, simular l'enfrontament quan ja no li quedin forces ni per alenar i un personatge vestit de lluentons pugui exhibir-se amb aquells ridículs gestos amanerats és moltes coses menys un combat. És un patètic simulacre. Una farsa cruel i decadent. I covarda. Molt, profundament covarda.

Diran paraules com ara art o noblesa o plasticitat. Conec una noia que s'ho va creure. Havia vingut d'Erasmus i, en arribar falles, va comprar una entrada per a la penosa representació. No en va dir res a ningú. Se sentia contenta: toreros, or i verd sobre l'arena, la dansa de l'home i la bèstia, etcètera. Tots els tòpics tronats que s'havia cregut a distància. Se n'hi va anar sola. Era un regal que es feia i no la vam poder avisar. En va sortir esperitada, d'aquella plaça. Només va ser capaç de telefonar i demanar ajuda, que per favor la vinguessin a buscar, que no sabia què fer, que allò era horrible, horrible, que era horrible. I no parava de plorar.

No hi ha cap art en la pràctica de fer patir sistemàticament i cruelment un animal. No. És pura misèria. Misèria moral i tenebres.

Per això surt la pregunta: què té a veure tota aquesta sanguinolència, tot aquest sofriment, aquest espectacle caspós i degradant, amb la festa lluminosa de les falles? No res.

No res.

No res!

BOUS A LES FALLES: UNA ALTRA BAULA A LA CADENAD'OPRESSIÓ.

Natxo Calatayud
Membre del Centre Social Terra

Sovint, més vegades de les que desitjaríem, des dels moviments socials i persones amb consciència de pertànyer i actuar des de l'esquerra, tendim a demonitzar algunes de les nostres tradicions més representatives i singulars pel simple fet de ser un símbol adquirit, furat per la força, amb nocturnitat i premeditació, pels sectors més rancis i reaccionaris de la dreta espanyola i espanyolista.

Aquest, com no, és el cas de les Falles valencianes, possiblement la nostra tradició festiva més arrelada popularment i més coneguda més enllà de les fronteres imposades. Com en molts altres casos, aquesta, a banda de ser (al meu entendre) una gran errada estratègica que hem comès una gran part dels moviments contestataris valencians, és una clara mostra de la nostra més absoluta ignorància i manca de criteris històrics.

Intentaré fer un poc d'història.

Les Falles, com a festa popular valenciana, té uns orígens, si més no, dubtosos.

Al llarg de la història del nostre país, sempre ha hagut festes amb el foc com a protagonista. Símbol de la renovació d'allò vell per fer lloc a les coses noves. O podríem dir també que s'utilitza per destruir allò que no ens agrada sota les flames purificadoras del foc. Per tant, el nostre vincle amb el foc és i ha sigut sempre una perspectiva renovadora, radicalment alliberadora i purificant.

En relació a l'origen de les Falles, com defensa Gil Manuel-Hernàndez al seu llibre “La Festa Reinventada. Calendari, política i ideologia en la València franquista”, hi ha diverses teories. La més escoltada a nivell popular diu que deriven d'un costum que tenien els ebenistes valencians, els quals recollien tota la fusta que els sobrava i amb ella feien una foguera en honor al seu patró, Sant Josep, el dia 19 de març.

També es diu que les Falles provenen dels focs que s'encenien al començament de l'equinocci de primavera, costum que va adoptar el cristianisme i la va dedicar als sants les festivitats dels quals estaven situades eixos dies de l'any, com per exemple, l'anomenat Sant Josep. Aquesta teoria podria explicar el gran component pagà que l'actual festa fallera té.

Finalment, altra teoria assenyala que es deu a la tradició del “ninot de mitja Quaresma” o “parot”, segons la qual les Falles neixen de la costum de llençar un ninot que representa a Judes, o altre personatge, a la foguera. Aquesta teoria explicaria la presència de figures a les falles i el caràcter crític i satíric d'aquestes imatges.

Les primeres constàncies d'aquesta festa daten de la segona meitat del S. XVII quan, a la llum dels documents trobats, la festa ja estava consolidada, ja que aquests documents constitueixen diverses lleis municipals que regulaven la ubicació dels monuments per evitar incendis. És a partir del S. XIX que els documents sobre falles es fan més nombrosos.

La festa començà a ampliar-se a partir de l'últim terç d'aquest segle. El nombre de falles creix, d'un en 1852 a setge en 1872; la pirotècnia cobra major importància a partir de 1866; s'implanten les “despertaes”; apareixen alguns “llibrets”, publicació que edita cada falla; els grups de veïns i veïnes que fan falles evolucionen i sorgeixen les primeres comissions falleres amb càrrecs directius; a partir de 1873 s'implanta la “cremà” el dia 19 de març a la nit, però la “plantà” no es trasllada, per la qual cosa la festa comença a durar dos dies. Tots aquests canvis es produeixen tot i que cap al 1851 l'Ajuntament obligava a demanar permís per alçar un monument, exigia el pagament d'impostos especials i instaurava censura sobre les falles per controlar la crítica política, social i moral dels monuments. Aquestes imposicions van fer que al 1866 no es presentara cap monument. Va ser la força dels veïns, el que va aconseguir la rebaixa dels impostos, i la instauració per part de la revista “La Traca” d'un premi a la millor falla va fer que en 1877 la tradició reapareguera amb potència i es presentaren 29 falles.

Cap a finals del S. XIX, aquesta ja era la festa més popular de València. El nombre de falles va créixer, així com el nombre de pobles on aquestes es plantaven. A partir dels anys 30, les falles prenen una notorietat internacional. El 1927, l'Assemblea pro-Festes de Sant Josep va decidir coordinar i fomentar la festa.

En 1928 la setmana fallera s'amplià i s'avançà la “plantà” a la nit del 16 de març. Eixe mateix any es va crear el Comitè Central Faller, preludi de l'actual Junta Central Fallera. Entre altres accions, aquest comitè va constituir actes com la “Cridà”, l'exposició del “ninot”, la “Nit del Foc”, les cavalcades i l'elecció d'una reina de les Falles, antecedent de l'actual Fallera Major de València. És a partir d'ací quan la festa viu un punt i a part en la seua història.

El cop d'estat del general Franco contra la legítima i popular República espanyola, més la posterior guerra, postguerra i dictadura feixistes, va transformar completament la festa. En acabar la guerra, el nou consistori va decidir reconstituir-la i, reunint als presidents i secretaris de les comissions falleres que s'havien mantingut al costat del feixisme, va fundar el 1939 la Junta Central Fallera. Ací va començar un nou període de censura en els temes fallers, especialment sobre aquells que s'apropaven a l'àmbit de la política. L'ajuntament va incorporar nous actes, com la Festa de la Clavariessa, precedent de l'actual ofrena a la verge, o la fira de Falles. És a dir, les corregudes de bous en falles.

És ací el centre de la qüestió que tractem. Una vegada els colpistes instauren el seu règim feixista i ultracatolicista, el primer que fan respecte a les festes de Falles és transformar-les en tot allò que no eren: una expressió del poder establert, és a dir, de l'església, de les classes dirigents i d'un espanyolisme ranci i feixista.

En aquesta croada santa per espanyolitzar tots els territoris nacionals, per anihilar qualsevol indicatiu de personalitat pròpia (llengua, costums...) i popular, s'havien d'introduir aquelles "tradicions" que no eren perjudicials per a la salut d'un estat que odiava tot allò que no olorava a espanyol, pur i catòlic. Per on començar? Fàcil. Processons i bous.

Que podia haver més catòlic que una gran processó en honor a la verge, amb les seues desfilades de "peineta i mantón" de tota la classe alta local per agrair al nostre senyor que ens haguera ajudat a alliberar-nos del malvat comunisme i separatisme antiespanyol? I que podem trobar més castís, pur i espanyol que una correguda de bous? Res.

Són per tant, els bous, un símbol del poder establert i un record constant del que ens obliguen a ser. És a dir, tot el contrari del que realment són i han sigut les Falles històricament, una festa popular amb vocació alliberadora i pagana i que, a més, al llarg del temps ha servit per fer una crítica a tot allò que no ens agradava, que ens oprimia o que volíem purificar.

I ací cal afegir un altre handicap en aquestes "celebracions". No només els bous representen un dels majors símbols de l'opressió social i nacional que patim. A més, o sobretot, són un espectacle cruel, sanguinari i inhumà.

Eus ací com de curiós resulta (ara que parle d'inhumans), que autoproclamats filòsofs humanistes i grans defensors del dret a la vida (llegiu Fernando Sabater), siguen al mateix temps acèrrims i radicals ultres defensors de les corregudes de bous, on el patiment i la sang són els trets més comuns. Potser pesa més en aquesta mena de sàdics hipòcrites el seu espanyolisme extrem que la defensa de la vida? Crec que sí. Però també crec que consideren els animals com alguna cosa sense sentiments ni patiments físics i, sobretot, com quelcom molt inferior a l'ésser humà. Com els nazis amb els jueus, negres, comunistes, persones dependents...

O com els terroristes patriarcals amb les dones. Simplement, espècies inferiors indignes de la seua raça i sense dret a viure més que per ser explotats per l'home i per ser sacrificats quan no pugen ser més exprimits.

L'asturià Juan Ignacio González diu molt encertadament (i cite textualment, en castellà): "El grado de respeto y protección de los derechos de los animales es un indicador del grado de humanización y civilización de cualquier sociedad. Los animales, como el resto de la comunidad biótica, no son cosas a disposición de su poseedor o propietario, sino seres vivos que sienten y actúan de manera autónoma. Es por eso que debemos considerar a los animales como bienes valiosos en sí mismos y otorgarles derechos que protejan aquellas cualidades de su existencia del daño y el sufrimiento que nuestra sociedad les puede ocasionar. En esto consisten los derechos: proteger bienes valiosos, en sí mismos, de cualquier lesión que les pueda menoscabar su existencia u ocasionar daños innecesarios..."

Quan, als darrers anys, ha sorgit a l'opinió pública la qüestió de l'abolició de les corregudes de bous, sobretot a partir de l'aprovació el 28 de juliol de 2010 de la Iniciativa Legislativa Popular per part del Parlament de la Comunitat Autònoma de Catalunya que

prohibia a aquest territori dels Països Catalans la celebració de corregudes de bous, prompte han intentat dividir al moviment antitaurí català amb l'argument que les veritables raons no eren animalistes, si no més bé polítiques i independentistes.

Doncs bé, ells mateix ens donen la resposta. No poden ser destriades aquestes dues qüestions, perquè són dos pilars del mateix problema amb una mateixa solució. No podem concebre un independentisme que fique per damunt un país als éssers que en ell habiten (persones o animals) o un animalisme que siga passiu davant l'opressió de les persones i els pobles per altres persones o estats. Qualsevol d'aquestes dues opcions es basa en el seu caràcter alliberador, igualitari i just, sota la premissa de la cerca constant de la dignitat de les persones, els pobles, la classe, el gènere, el sexe, les espècies, la terra... Sense aquests eixos, no entenc un veritable independentisme ni un veritable animalisme.

Per tant, els moviments i les persones que realment ens considerem d'esquerres i actuem com a tals, no només hem d'oposar-nos a l'exercici de tortura que implica per a un animal com el bou tot el que se li fa (trasllats traumàtics, enverinaments amb drogues, maltractaments físics i, finalment, la mort després d'un patiment inacabable), també hem de lluitar per treure de les nostres festes aquesta barbàrie. Perquè estan subvencionades amb els nostres diners, són patrocinades pels nostres governants, es permet la presència de menors d'edat (promovent així valors radicalment contraris amb el que es suposa ha de ser una educació en llibertat i sota els paràmetres de protecció psicològica i moral per als més menuts). En definitiva, no podem permetre que a una festa com les Falles que és i ha de ser la de totes les valencianes, es continue mantenint aquest espectacle de tortura i dolor, i d'espanyolisme ranci i feixista.

Però m'agradaria acabar amb un missatge positiu i optimista. Perquè afortunadament cada vegada som més els que estem treballant per aconseguir que les Falles tornen a ser algun dia allò que eren originàriament, les festes populars de totes nosaltres on els valors predominants eren la crítica al poder i l'exercici alliberador de prendre els carrers per uns dies i purificar-nos d'allò que ja no ens serveix i no ens agrada. I, també, unes festes valencianes, catalanes. Sense imposicions culturals espanyoles i sanguinàries.

Ens queda l'exemple de la Falla Arrancapins, que amb més de 30 anys d'incansable feina per dignificar les Falles, ha demostrat que altres Falles són possibles. Sense falleres majors i corts sexistes, sense participació a actes religiosos, sense presència a les corregudes de bous... i amb una bona dosi d'activitat, sàtira, crítica i discurs i acció alliberador. A l'igual que la jove coordinadora "Falles Populars i Combatives" que ja porta tres anys organitzant activitats al barri de Ciutat Vella.

I, com no, hauré d'agranar cap a casa per parlar-vos de les Falles Alternatives del Terra que venim celebrant ja fa 10 anys el Centre Social Terra i l'assemblea de Maulets de L'Horta al nostre estimat barri de Benimaclet.

Amb modèstia i molt de treball, cada any hem anat fent més gran aquesta festa, convertint-nos en visita obligada durant els dies de Falles per a moltíssima gent d'ací i d'allà

i sempre, SEMPRE, intentant promoure uns valors que contribuïsquen a transformar aquest país i aquesta societat que ens oprimeix, trencant les baules de la cadena que ens esclavitza. Uns valors, doncs, veritablement fallers. Sense processons i sense bous. Amb llibertat.

VISQUEN ELS BOUS... VIUS.

Encarna Canet
Universitat de València
Presidenta Iniciativa Animalista

Les persones que conformem Iniciativa Animalista considerem la tauromàquia un acte públic de tortura i mort innecessària d'un ésser viu, per a diversió d'uns pocs.

Abans de res cal fer una apreciació gramatical: les persones que defensem els drets dels animals no som antitaurins sinó més bé pro-taurins, ja que estem per el bou, per la seua vida, i per la cultura sense violència. En tot cas caldria anomenar antitaurins els taurinòfils o tauricides.

Estem en contra de totes les formes d'utilització i explotació dels animals: com a alimentació, com a vestit, per a treballar, per a "experimentar", com a oci (zoològics, bioparcs, circs, oceanogràfics), com a negoci (tràfic d'animals, botigues de mascotes, baralles d'animals, carreres...) com a diversió ("festes" amb animals, tauromàquia...) I per descomptat també els bous envolats, bous al carrer, a la mar, correbous, bous ensogats, jonegades...

Tot el ritual de la tauromàquia és una mentida construïda amb enganys, tòpics, estereotips, interessos econòmics i polítics i d'una estètica rànica i coenta. El bou no és un animal agressiu, no es tracta d'una lluita èpica pel valor, el bou ha estat prèviament "manipulat", el poder és desigual...

La tauromàquia, igual que altres formes de violència contra els animals, s'emmarca dintre de la **concepció antropocèntrica de la societat** en què vivim. Una societat que és profundament **especista**, on l'home es considera el centre de l'univers i tota la resta d'éssers vius, inclosa la dona, tenen categoria d'objectes i han d'estar al seu servei perquè ell els utilitze per al seu benefici.

La violència contra els animals no és una cosa aliena a la resta de les violències que perviuen al si de la societat: violència de gènere, explotació d'uns homes per altres, d'unes ètnies per altres, d'unes religions per altres, d'uns pobles per altres i, com no, dels animals no humans pels animals humans.

Aquest especisme està tan interioritzat en la nostra vida que és invisible, no en som ni tan sols conscients i tots i totes hi col·laborem d'una manera o d'una altra: portant als menuts al circ o al zoològic, comprant productes que han estat testats en animals, menjant productes animals en totes les menjades, consumint objectes de pell, comprant mascotes...

I sabem que l'eliminació d'aquestes explotacions serà un camí llarg com també ho ha estat l'eliminació de l'esclavatge i l'encara vigent discriminació de la dona.

Defensem una **ètica més universal** i més respectuosa amb el medi que ens envolta. L'espècie humana forma part de la vida, no som la vida ni en som els amos. Tan sols som una de les 180 espècies de primats que hi ha al planeta i una de les 5500 espècies de mamífers.

Mentides taurinòfiles.

Quan parlem de la tauromàquia hi ha una sèrie de **mites** que sempre apareixen i que ara desmuntarem: que el bou no pateix, que és una tradició, que es tracta d'un art, que a les nostres terres hi ha molta afició, que es tracta d'una lluita pel valor, que caldria tindre llibertat per a vore-ho qui vulga, que cal prohibir les prohibicions...Mites que sempre defensen els taurinòfils i les taurinòfiles en acalorades discussions sense arguments racionals.

Patiment del bou.

Que el bou pateix en les corregudes és indiscutible i sols s'atreveixen a negar-ho una minoria de persones que no són especialistes en la matèria. Pateix per tot el que li fan abans de la correguda i durant la correguda. Els procediments estan amplament descrits en les pàgines web de les organitzacions animalistes. És un mamífer com nosaltres amb sistema nerviós i per tant té capacitat de sentir por i dolor. A més hi ha una prova irrefutable del patiment i és la mort de l'animal.

A més, a les corregudes no sols es tortura el bou, també hi participen cavalls que acaben esventrats per les cornades.

El patiment del bou és clar i manifest i així ho han fet saber institucions i organismes experts en la matèria com la facultat de Biologia de la Universitat de València i l'Associació de Veterinaris Abolicionistes de la Tauromàquia. Hi ha al voltant de 70 municipis que s'han declarat antitaurins i amics dels animals. Canàries i Catalunya tenen prohibides les corregudes i la majoria de la humanitat està en contra d'eixa massacre.

Tradicció

Es parla que és una **tradicció** i, si entenem per tradició una cosa que dura en el temps i passa de generació en generació, és possible que ho siga, encara que 200 anys de tradició són un segon en la història de la humanitat. No obstant això, aquesta no és la justificació per a matar públicament un animal que l'únic que vol quan el trauen a la plaça és escapar-se corrent.

Les tradicions són el passat i sols cal mantenir-les si són positives, respectuoses i educatives, si no, cal eliminar-les i canviar-les per unes altres, com ha canviat la tradició de casar les dones en contra de la seua voluntat, pegar els alumnes a l'escola, les jornades laborals de 14 hores...i d'altres que volem que canvien, com la lapidació de les dones.

Si les corregudes han sobreviscut durant alguns anys ha estat precisament per esta concepció especista de què parlàvem abans, i perquè les administracions públiques intencionadament les han fomentades com una espècie de “**pa i circ**” per a la població.

Art

Es defensa també que la tauromàquia és art. Nosaltres entenem per art creació, bellesa, vida... i les corregudes, igual que la resta de festes amb animals, són bàsicament destrucció, patiment, humiliació innecessària sang i mort.

L'art no és una cosa aïllada de l'experiència humana, sinó que està íntimament relacionat amb la religió, l'economia, la tecnologia i molts altres components de la vida social humana. El concepte d'art ha evolucionat adoptant diferents significats segons l'època i la concepció filosòfica, que han dictaminat quina cosa era art i quina no ho era.

Hi ha opinions molt agosarades que defensen les corregudes de bous “per la bellesa de les vestimentes”. Les persones que trobem coentes aquestes vestimentes podem entendre que a alguna persona li agraden, però defensem que per a lluir-les no cal matar a ningú, es poden lluir també anant a comprar al mercat.

Avui no podem entendre l'estètica sense ètica.

Afició.

Es repeteix que hi ha molta afició a la tauromàquia a casa nostra. Les aficions es poden crear, canviar i manipular segons els interessos del sistema i les multinacionals, no sorgeixen del no-res. Recordem fa un temps l'afició a les lluites de gladiadors, l'afició actual al futbol, l'augment d'aficionats i aficionades al ciclisme quan aparegué Indurain, l'interès actual dels empresaris de la Fórmula 1 perquè tots ens hi aficionem etc...

Les diverses administracions públiques no promocionen amb la intensitat deguda uns altres actes com música, teatre, òpera, titelles, jocs tradicionals, etc... mentre que es malbaraten molts diners en una afició minoritària. Les estadístiques parlen que al 80% de la població no li agrada ni li interessa en absolut la tauromàquia, o hi estan radicalment en contra; tanmateix, volen fer-nos tragar una afició que sols segueix una minoria del 20% que, afortunadament, prompte patirà un relleu generacional.

Lluita pel valor entre torero i bou.

El bou no és un animal agressiu, al revés, els ramaders seleccionen i barregen els exemplars perquè siguin els més agressius.

És un animal herbívor, no li interessa la carn, tampoc la de torero. No té cap intenció d'atacar el torero fins que este comença a martiritzar-lo. Es el torero qui provoca que l'ataque amb “el engaño”.

Quan entra en la plaça pega moltes voltes buscant com escapar-se, està espantat, i si el deixaren ho faria. Abans d'eixir a la plaça ha patit algunes "arts" per a afeblir-lo i perquè no siga un perill per al torero valent.

La tauromàquia és un trist i caduc espectacle on s'exalça els **estereotips masculistes**: valor, coratge, força, bravura... És un ritual basat en una **asimetria de poder**: molta gent que ha pagat per vore morir el bou, el torero que cobra per matar-lo, la quadrilla que està per ajudar-lo... tots en una situació de superioritat, contra un animal obligat a participar i sense escapatòria, que serà rebentat per dintre fins a la mort.

És una falsa lluita, no hi ha combat ni enfrontament, ni exemple de valentia com diuen els qui no tenen arguments de pes. Si el torero s'acosta al bou es perquè sap que de prop no el veu bé; s'agenolla perquè sap que el bou ho interpretarà com un gest de submissió i pensarà que eixe animal amb lluentons no l'atacarà més... No hi ha res d'heroic en el fet de matar un bou que no té cap possibilitat de sortir viu de la plaça.

Llibertat per a vore-ho.

Des dels sectors taurinòfils es crida a la llibertat per a vore-ho i "a *qui no li agrade, que no ho mire*". Els qui paguen per vore torturar un ésser viu i gaudeixen de la violència s'atreveixen a parlar de llibertat i de drets.

Considerem que el dret a la vida està per damunt del dret a la satisfacció estètica i la diversió.

Nosaltres no sols no participem d'aquestos espectacles sinó que, a més, volem i aconseguirem que s'abolisquen a tot arreu, tant la tauromàquia com els altres tipus de maltractament contra els animals que anomenava al començament.

El que sí és cert de la tauromàquia.

És un gran negoci deficitari.

Darrere dels espectacles de bous hi ha un **lobby taurí** format per ramaderies, places, apoderats, ajuntaments, toreros, televisions, revistes del cor, diputacions ...Tots necessiten que es mantinga siga com siga: promocions turístiques, regals d'entrades, carpes publicitàries de la diputació, cobrir la plaça per a quan plou (tots sabem que a València plou quasi tots els dies)...

Però este negoci és deficitari, no pot viure de la suposada afició i sols sobreviu per les subvencions d'Europa, de l'estat espanyol i administracions autonòmiques...(al voltant de 564 milions d'euros cada any) per això cal convertir-lo en Bé d' Interès Cultural.

A més cal tenir en compte que tots i totes contribuïm a pagar "la festa" amb els nostres impostos i sense el nostre consentiment, incloses les persones que defensem els drets dels animals.

Promou un estil educatiu violent.

Martiritzar els animals provoca que es justifique i naturalitze la violència de tal forma que queda interioritzada en la gent jove com a patró de conducta.

Tota la bibliografia especialitzada en violència parla que un predictor de la possibilitat de ser violent en el futur és haver patit violència en el passat, però també haver estat testimoni de la violència.

Tanmateix tenim un model de societat molt hipòcrita. Intentem ensenyar valors a les escoles, posem en marxa plans i projectes contra la violència de gènere, entre iguals, contra el racisme, l'homofòbia, castiguem els agressors...

Però en la pràctica demostrem que maltractar públicament un animal és èticament correcte, és legal, divertit, està patrocinat i finançat per l'administració pública i surt a la televisió.

És més important promoure conductes empàtiques, de respecte cap a la resta de la natura i els animals que conviuen amb nosaltres, saber-se posar en el lloc de la víctima i desenvolupar la “humanització” de la societat. És més important defensar una cultura lliure de violència i mort innecessària.

Si pretenem una societat respectuosa amb els altres, multicultural, sostenible i igualitària caldrà eliminar tota la tolerància cap a qualsevol tipus de violència, també la violència contra els animals.

Mentre no deixem de ser cruels hi haurà crueltat.

A FAVOR DE TRASCENDIR... ELS BOUS.

Ferran Caudet

Coordinador de la Xarsa Sostenible i Creativa

D'on sorgeixen els bous? Què pot trobar un ésser humà en un espectacle com aquest? Quines emocions desperta en mi aquest tema? Puc entendre algú que pensa diferent? Busco aprofundir i comprendre o reforçar l'opinió que ja tinc? És possible evitar la violència amb violència?

Aquestes són algunes de les preguntes que sorgeixen en començar a escriure l'article. No pretenc contestar, simplement compartisc unes reflexions.

Estem programats per argumentar a favor o en contra del que passa al nostre voltant. Aquest enfocament dual facilita el posicionament i la identificació egotista: se'ns demana contínuament que ens posicionem, de dretes o esquerres, Reial Madrid o Barça, així ens auto-etiquetem degudament, com si fórem simplement un conjunt d'idees concretes amb cames.

Aquesta és una visió limitant de l'ésser humà, és l'origen de tots els enfrontaments i lluites des de la nit dels temps. Per habitual, la veiem lògica, un cop posicionats / etiquetats ja som un producte més d'aquesta societat, i interactuem des d'aquestes premisses amb els altres facilitant la tasca...

En aquesta societat, la política, les religions, l'esport i els toros són els temes predilectes per a aquest joc pervers, ja que connecten amb el més visceral de nosaltres mateixos la part més instintiva i animal.

Proposo que fem un exercici d'empatia i obertura i intentem anar més enllà dels discursos predefinits i simplistes, potser tractant de connectar amb les persones que pensen diferent a nosaltres, podem trobar noves perspectives que facilitin una comprensió més profunda del tema.

Podem sentir fàcilment compassió pel toro i també és fàcil sentir empatia pels que pensen com nosaltres, a favor o en contra, però des del punt de vista "antitaurí" és possible comprendre el torero o l'empresari taurí? Podem connectar amb l'ésser humà que hi ha en ells? Com et sentiries si el teu fill visqués dels toros?

Crec que anar a la contra dóna energia a l'enfrontament, a la lluita, limita les perspectives i justifica les posicions egotistes. Difícilment afavoreix la comprensió profunda. Crec que trobar camins de diàleg, crear espais de trobada fa que aflori el millor de cada un i des d'aquí és possible anar dissolent les posicions enfrontades que es retroalimenten.

Crec que la no-violència és una experiència profunda que ajuda a transcendir les lluites internes que trasludem a l'exterior i només des d'aquí, podem anar creant aquesta pau individual i col·lectiva que tant anhelem.

Aquestes són simplement unes reflexions que comparteixo, crec que junts podem crear una societat en la qual els toros simplement no siguin significatius, perquè els hàgim

transcendit i dedico tota l'energia que m'és possible a facilitar l'evolució d'aquest món, **que a més de ser possible depén de cadascú i cadascuna de nosaltres...** Junts i juntes som més.

LA TORTURA I LA MORT NO PODEN SER UNA FESTA.

Agustí Cerdà
President d'ERPV

Quan Toni Infante em va oferir la possibilitat d'escriure aquest article, vaig pensar: “redéu, amb la feina que tinc, ara m'he d'entrentindre amb un article sobre els bous... no hi haurà coses més importants que el maltractament als animals? Quotidianament et trobes amb el patiment humà, amb les situacions d'injustícia que aquest sistema va generant, amb els exclosos dels privilegis de viure en el primer món, amb la humiliació de viure sota la prepotència d'un Estat que no és el teu...i tot açò et fa pensar, que en el ranking de prioritats, la lluita contra la tortura animal no pot ocupar els llocs de capçalera. Un error, perquè la ràbia contra les injustícies i els privilegis emana dels mateixos valors que la indignació que genera l'abús contra els animals: la repugnància que ens genera el dolor i la necessitat ètica de mitigar-lo.

Dies després, llegint el llibre “*Converses amb mi mateix*” de Nelson Mandela, aquest gegant de la Història deia açò en una carta a la Winnie: “*Meditar regularment, posem uns quinze minuts al dia abans d'anar a dormir, pot ser molt útil en aquest sentit. Al començament pot resultar difícil incidir en algun aspecte de la teua vida, però el desè intent podria comportar-te una enorme recompensa. No oblides mai que un sant és un pecador que continua esforçant-se*”. I li vaig fer cas. Detindre'ns a pensar, a reflexionar uns minuts al dia...potser viure a València té això...rebem tantes bastonades diàries que, al remat, fa com una crosta en la sensibilitat. T'acostumes a viure sota la durícia feta a còpia de cops i cops, tots al mateix lloc, que allò que t'immunitza, que et fa no desesperar i plegar, a l'hora, t'insensibilitza davant de fets o qüestions que haurien de ser vitals, cabdals en l'esdeveniment quotidià, en els fonaments dels valors que farceixen la nostra actuació vital i política, individual i col·lectiva. I si reflexionar sobre el maltractament animal, com em proposen, ens fa llevar-nos la crosta d'insensibilitat, no puc estar més que agraït per la invitació.

Faig, doncs, “rewind “(<<<) en la memòria i la situe el dia que es va fer pública la notícia: una Iniciativa Legislativa Popular presentada davant el Parlament de Catalunya podia acabar prohibit les “corrides” al Principat. Ja havien estat prohibides, fa uns anys, a les Illes Canàries però això no seria un atenuant a l'hora d'esperar la reacció. “A Madrid i les espanyes es posaran com una moto”-vaig pensar- com, de fet, així va ser.

L'amic Joan Tardà, del dia en què, finalment i feliç, es van prohibir les “corrides, em comentava que la tensió es tallava, que fins i tot es podia palpar l'ira en les comissions del Congreso; com si els hi haguérem arrencat un queixal de l'ànima, com si els haguérem amputat una part indispensable del seu ser. La premsa espanyola d'ací i d'allà se'n va fer ressò i tota la caspa espanyolera va aparèixer bramant pels descosits.

“Què bramen ells” -vaig pensar- parafrasejant Unamuno i els demés; només pel gust de sentir la brama, ja valia la pena.

I segueix pensant-ho, però també és cert, que reduir la qüestió a aquest punt és simplificar els perquè, que van més enllà de la trifurca nacionalitària: passa sovint en la vida com en la política, que, quan mires de prop, per saber on xafes, et perds la visió de l'horitzó: i a l'inrevés; quan mires només l'horitzó, acabes xafant algun bassal. I no obstant no és menor per mi la reacció de la "reacción": no puc deixar de veure que, en la mateixa bandera que abans hi havia un "aguilucho" ara hi ha un bou. L'espanyolisme abassegador de l'època de Franco, (entès com la supremacia de tot allò espanyol sobre la resta d'identitats nacionals) es reproduït acríticament per la dreta i l'esquerra espanyola sense ser-ne conscients -si més no per l'esquerra- de la propagació d'una ideologia intrínsecament colonial, que situa una nació per damunt de les altres, sobre els quals té dret -donada la seua superioritat- fins i tot, a fer-les desaparèixer. Aquestes són les penyores que es paguen quan el feixisme es mor al llit i no derrotat als camps de batalla com a la resta d'Europa: que la seua ideologia perdura i es refà, impregnant fins i tot les mentalitats d'aquells que lluiten i lluitaven contra els autoanomenats "nacionales". Comptat i debatut, Franco es morí al llit i la II-lustració va passar de llarg. Però, tot i que és cert que els bous s'han convertit en un símbol identitari espanyolista, no és exclusivament aquesta raó l'única que, per mi, hauria de posicionar-nos contra la "corrida".

Ho explica Jordi Portabella magníficament al seu llibre *"L'engany de la corrida"*: *"Posem una mica d'ordre en els nostres valors i posem el respecte a la vida al davant de tot... El dolor d'un ésser viu no es pot acceptar com una forma legítima de satisfacció artística. Un escriptor tant important com Víctor Hugo, un dels defensors més rotunds de la supressió de la pena de mort al segle XIX com a castic suprem i exemplar, en un determinat moment va adonar-se que defensar la supressió de la pena de mort era el mateix combat polític que la protecció dels animals. És el mateix combat perquè vol dir estar contra el patiment, contra el dolor innecessari dels éssers vius. Al segle XIX es habitual trobar en el naixent moviment de la protecció dels animals els antiesclavistes, els defensors de la igualtat entre les ètnies humanes. Hi ha una frase que ho sintetitza en una de les seues cartes: "torturar un toro és torturar una consciència". Víctor Hugo diu que tindrem tiranies polítiques mentre l'ésser humà no deixi de ser tirànic. I que mentre no deixem de ser cruels hi haurà crueltat."*

Vivim en una societat neuròtica i stressant, on la tecnologia ha assolit quotes molt altes de desenvolupament, on la digitalització i la revolució dels transports ha permès reduir les distàncies i el món s'ha fet xicotet i a l'abast.

Però, cada dia som més els que, reflexionant, posem per cas quinze minuts al dia, acabem pensant que tot el desenvolupament tecnològic ha d'anar acompanyat d'una revolució ètica, de valors. Repensar-nos com a éssers vius, a nosaltres mateixos i en relació al nostre entorn vegetal i animal, al medi en el qual vivim. Cal prohibir las corridas com cal eradicar la tortura, l'esclavatge, la pena de mort o la mutilació genital femenina...perquè ens repugna el dolor i el patiment, perquè no han de formar part de la humanitat del segle XXI, pel necessari respecte que ens deguem a nosaltres mateixos i als altres éssers vius amb els quals interaccionem.

“El respecte que desitgem que hauria de tenir l'home per l'home només és un cas particular del respecte que hauria de tenir l'home per totes les formes de vida”. Claude Lévi-Strauss, tret d'un discurs a la Unesco l'any 1971.

LADANSADELSBOUS.

Maria Fullana
Poeta

Ballarem junts, bous i dansaires,
amb cròtals, peus nus, l'arabesc sobre el llom,
perquè aquest animal bell i noble
(besllum negre rellampant de foc)
ens duga la terra llaurada promesa,
les banyes a l'aire vessant gavadals,
amb tota la força lliurada en el ball.

Ballarem junts sense espases
ni càstigs,
ni dolor,
ni sang.

(01'11)

EL DÍA DEL TORO, ENTRE L'ESpanyOLITZACIÓ I LA IMPOSICIÓ AL NOSTRE POBLE.

Eduard Garcia
Maulets. Assemblea de l'Alcoià
Webmaster d'Iniciativa Animalista

El passat mes d'octubre de 2010, la Generalitat Valenciana amb el seu president al capdavant, Francisco Camps, va anunciar la posada en marxa d'una iniciativa per promoure la tauromàquia al País Valencià, el "día del toro", i que se'n faria la primera edició a Castelló de la Plana (la Plana Alta). Cal analitzar aquest fet sense deixar de banda dos aspectes importants: d'una banda, la manca de respecte que té el Consell per la vida d'uns animals de la noblesa i la casta del bou i del cavall i, en segon lloc, hem de tenir en compte que qualsevol iniciativa, per llastimosa que siga necessita una assignació pressupostària. Malgrat l'astronòmic deute de la Generalitat Valenciana, es permeten el luxe de posar en marxa iniciatives banals d'aquest tipus amb diners públics, o millor dit, amb l'endeutament públic. Es tracta, doncs, d'un suport institucional a un trist espectacle, que a penes és seguit per una ínfima minoria i que subsisteix dels diners públics, que són de totes i de tots sense que se'ns pregunte.

Com dic, cal no deixar de banda aquests aspectes, però en aquest article preferisc centrar-me en dos factors que motivaren la decisió d'instaurar el "día del toro" per part de la dreita valenciana. D'una banda, el "día del toro" s'instaura a penes dos mesos després de la històrica decisió presa pel Parlament de Catalunya, en aprovar la ILP per protegir les espècies animals al territori del Principat, que acaba d'aquesta forma el genocidi contra els bous i els cavalls assassinats a les places. D'altra banda, el segon factor és que el partit que governa al País Valencià, el Partit Popular, és l'agent encarregat de posar al servici d'una minoria els recursos, el treball i l'esforç de la classe treballadora d'un estat capitalista, l'Estat espanyol. Per tant, fa bandera d'un nacionalisme espanyol exacerbat i ranci i, com que un dels lamentables símbols que configuren la "cultura" que s'intenta imposar arreu de l'Estat és la tauromàquia, el govern de Camps realitza amb aquesta iniciativa una aposta culturalment espanyolitzadora en substitució de la cultura pròpia del País Valencià.

Anirem per parts. En primer lloc, cal dir que des de la Transició, l'anticatalanisme ha tingut un espai electoral al País Valencià, un regionalisme folcloritzant que s'ha mantingut des de posicions de la caverna franquista, capaç de negar que la llengua que es parla a Alcoi o a Morella no és la mateixa que a Lleida o Eivissa, entre altres disbarats. Tot i que l'anomenat "blaverisme" ha perdut força amb el pas dels anys, el Partit Popular valencià encara fa el joc a un minso sector de la política i la societat, a canvi d'un grapat de vots mal comptats. Per això s'ha sentit en l'obligació de fer la contra a Catalunya, que prohibia les corregudes de bous, per fer just el contrari, sense importar per exemple que més de la meitat de les nostres exportacions es fan a Catalunya, i que la comunicació amb el Principat és bàsica en l'economia valenciana.

El segon factor que m'agradaria manifestar és la imposició i substitució de la cultura catalana al País Valencià per una “cultura” i una simbologia alienes. Hem de tindre en compte que la història de la humanitat ha estat coneixedora que, al llarg del temps, uns pobles s'han imposat a altres, moltes voltes per la força. Aquesta imposició venia acompanyada per al poble sotmés d'un sotmetiment militar i econòmic, però també cultural, ja que els vencedors substituïen la religió, els costums i les tradicions dels vençuts i n'hi imposaven unes altres, les seues. També perseguïen qui volia perseverar en els vells costums. Doncs bé, la tauromàquia, com sabem, és, a hores d'ara, un tret espanyol i espanyolista i, amb la seua promoció, també s'intenta substituir la cultura catalana, per afavorir l'artificial cultura espanyola.

Des del moviment animalista, hem de saber canalitzar arreu dels Països Catalans el rebuig de la majoria de la societat al maltractament dels animals, ja que no s'entén que les enquestes siguin aclaparadores a favor de la defensa dels animals i que siguin molt pocs els qui els defensen. Actualment, la tauromàquia sobreviu de les subvencions estatals que es donen, ja que no ofereix cap rendiment econòmic, sinó sols despeses, per l'escassa assistència a aquesta orgia de tortura i mort. És a dir, que els diners que s'havien de destinar a realitzar hospitals i col·legis públics, o a edificar una casa de cultura, un centre de salut o un casal per a la gent jove, es destinen perquè uns pocs sacien la seua dosi de violència sense sentit i gratuïta contra un animal que no sap què ha fet malament per a ser víctima d'eixa crueltat.

De totes formes, la reacció del govern valencià en la instauració del “día del toro” i l'abolició de les corregudes de bous a Catalunya, així com altres factors, són símptomes que la tauromàquia ha entrat en un procés irreversible cap al lloc que li correspon, és a dir, l'eradicació.

PER RESPECTE.

Toni Gisbert

Coordinador d'Acció Cultural del País Valencià

Hi ha un debat que té cada vegada més força social, i és el que fa referència al tracte que donem als animals i, particularment, als bous. El recent acord del Parlament de Catalunya de prohibir les curses de bous ha estat motiu de polèmica, però ningú no pot dubtar de dues coses: primer, que és un acord pres amb els vots favorables de la majoria dels càrrecs electes escollits democràticament per una població i, segon, que és un acord que compta amb una base social molt àmplia.

És una evidència que, en l'anomenat Primer Món, ha canviat molt la percepció que tenim dels animals i del tracte que els hem de donar. D'una banda, els avenços en biologia han mostrat que els humans no som sinó un tipus particular d'animal, un primat bípede amb un tret adaptatiu que anomenem cultura molt desenvolupat, però que no som tan especials. I això ens costa de pair. Primer va ser descobrir, amb Galileu, que la Terra és redona i que gira al voltant del Sol, i no a l'inrevés; després, amb Darwin, que descendim del mico; i després, amb tots els estudis posteriors, que els animals tenen diversos nivells de consciència, intel·ligència i sentiments. En definitiva: la barrera infranquejable que ens feia separar els humans de la natura ha anat caient a poc a poc, i sense pretendre dir que som el mateix, sí que cada vegada és més clar que no som tan diferents.

D'una altra banda, els espectacles de masses de caràcter violent són sotmesos de fa temps, també, a una forta crítica: és evident que la conversió de la violència en espectacle la banalitza i li atorga una legitimitat que no hauria de tenir. Així, s'han fixat límits d'edat per a l'accés a determinats esdeveniments, com ara la boxa o les mateixes curses de bous, i cada vegada hi ha més veus que insisteixen en la necessitat de regular aquesta violència i, si és necessari, sancionar-la.

Aquesta evolució cultural, pròpia de societats desenvolupades, ha tingut efectes concrets, un dels quals és restar atractiu social a les curses de bous. Ja fa temps que tenen un públic cada vegada més reduït, que són econòmicament insostenibles i que, per tal de mantenir-se, han de comptar amb subvencions i ajudes públiques (si no les curses, sí el manteniment de les places o la cria dels bous per a les places, per exemple), que perden qualitat (tant els bous com els mateixos toreros, com denuncien insistentment els cada vegada menys aficionats) i tenen pitjor imatge social (a hores d'ara, la majoria de la gent identifica les curses de bous i els bous per a les places amb valors retrògrads, poc moderns, reaccionaris: de fet el bou de plaça és un símbol del nacionalisme espanyol més extrem i de la ultradreta).

El debat sobre el significat passat i històric de la tauromàquia no té gaire sentit: la cultura no és una realitat estàtica, sinó viva, que la societat crea segons els valors de cada moment i que evolucionar amb ella.

Per això, si la tauromàquia va tenir en algun moment algun sentit, era perquè la societat que la va crear i que li donava vida hi veia una sèrie de valors reflectits; i per això mateix, si la tauromàquia és ara en crisi, és perquè aquella societat ha desaparegut o està en procés de desaparició, i amb la societat els valors que en formaven part i alhora la reflectien.

Hi ha algunes veus que defensen que potser la millor opció és deixar finir l'agonitzant de mort natural, perquè les curses de bous tenen els dies comptats, amb un públic que minva cada dia i amb una qualitat decreixent que disgusta els aficionats i també els allunya. I amb una imatge social amb la qual cada vegada menys gent vol ser identificada. Potser tenen raó aquestes veus, perquè és cert que la tauromàquia és una realitat agonitzant.

Però, d'una altra banda, també ho és que les realitats agonitzants i superades socialment poden mantenir-se en aquest estat de precarietat durant molt de temps si no és que se'ns precipita el final. I també ho és que fer-ho ajuda a expressar públicament, d'una manera clara, el pes social dels nous valors respecte al tracte que hem de donar i la relació que els humans hem de tenir amb la resta d'animals, i respecte als espectacles que signifiquen violència i sang.

Per això sóc partidari de la prohibició de les curses de bous. No tant per posar punt final a un espectacle que transmet uns valors reaccionaris, de banalització de la violència i del maltracte dels animals (que també), sinó sobretot per fer un acte d'afirmació dels valors positius de la cultura entesa com a diàleg enfront de la irracionalitat de la violència, per mostrar el reposicionament dels humans respecte als animals en particular i la natura en general (en un món cada vegada més globalitzat i on més necessitem estimular una consciència d'interdependència i sostenibilitat).

Plantegem, si més no, el debat obertament. Perquè la racionalitat és una aspiració humana presentada com a projecte col·lectiu a partir de la Il·lustració que encara, en la majoria del planeta, és una utopia -i de vegades al nostre país també ho sembla-, però a la qual cada vegada més humans ens adherim.

CONTRA LES CORREGUDES DE BOUS EN FALLES (I SENSE FALLES).

Sal·lus Herrero
Filòsof

En un film que, fa poc, he vist, "*Des homes et Dieux*", França 2010, del director Xavier Beauvois, es narra, lentament, la vida d'un monestir cristià en un poblet de l'Atlas, Algèria, durant l'embranchida fonamentalista dels anys noranta, (atiada per l'anul·lació d'unes eleccions municipals on havia guanyat el FIS i un colp d'estat militar, que no ix en el film, i que no justifica cap assassinat). Després d'exposar-nos la vida quotidiana dels frares, el treball a l'horta, a l'ambulatori mèdic, les oracions i misses, les relacions amb la gent del poble, un grup terrorista degolla uns joves croats, i els religiosos esperen l'assalt definitiu del convent, bé per banda de l'exèrcit oficial o de l'"*alternatiu*", perquè els degollen, com anyells que els porten a l'escorxador o com bous a un plaça per sacrificar-los en una correguda esdevinguda "*festa nacional*", per a escarni i vergonya nostra, dels antitaurins i dels ciutadans de les nacions sense estat. Aquest film es fa 'exasperant', pel seu ritme i perquè des del principi sabem que arribarà la matança, com en el ritual de mort d'una correguda de bous en què el final està garantit. En esta pel·lícula hi ha una frase de Pascal que adverteix: "*la violència més perillosa entre els éssers humans és la violència religiosa*"; hauríem de completar-la i afegir, "*la violència*" dels éssers humans més perillosa amb els animals és també la "*religiosa*", al marge que aquest sentiment 'religiós', ben estrany, estiga disfressat d'espectacle, de recerca científica per a l'experimentació, de les lleis econòmiques del mercat, de mites o de violència gratuïta revestida tramposament d'"*art*" i de "*cultura*". Si escoltem els arguments protaurins, hi ha una exaltació de la mort, del sacrifici, del ritual del bou crucificat sobre l'altar de la plaça, de la "*bellesa*" de la mort on el present mortal i fugisser es torna eternitat en l'estètica sanginolenta (C. Marzal)... Com pot la mort contenir cap "*bellesa*"? La vida és bellesa, no la mort!

No obstant això, si analitzem amb cura, aquestes exaltacions del ritual de la mort, el que aparentment sembla "*poesia*" ens aterrix perquè és un embolcall per a embolicar la pura tortura, la crua mort d'un animal mamífer, com nosaltres els humans, que sent dolor i l'expressa vivament, que experimenta l'horror en cada banderilla, llançada i en l'espasa fins al martiri final. No hi ha cap signe d'art, ni de cultura, ni d'estètica, ni de poesia, sinó atrocitat premeditada i reglamentada. Hi ha, així mateix, horror impune en una recreació de la mort d'un animal convertit, salvatgement, en diversió i entreteniment pèrfid, pervers, aberrant, cruel i sàdic. En aquest trànsit, la sensibilitat humana desapareix del tot fins a tornar-se "*barbàrie*" contra un ser molt més indefens, on no hi ha una situació 'equitativa', no es combat amb les mateixes armes, cos a cos, posem per cas, com en la boxa, que no m'agrada i deteste. En les corregudes de bous, l'animal forçat sempre perd, sempre és sacrificat, no té cap altra eixida; el sacrifici constitueix l'exaltació, absurda, de la violència i de la mort com a divertiment... El poeta Brines, per justificar la mort dels bous, s'acollia als pescadors de peixos; més, si ho fan per 'diversió' és igualment rebutjable. Al meu parer, però, tot i que l'opció vegana és molt convenient per a evitar la mort d'animals i contribuir a la sostenibilitat del món actual, no es pot comparar el fet de matar per alimentar-se amb la

mort de l'animal a les corregudes de bous, que es tracta d'una matança gratuïta, inútil, injusta i innecessària, que només serveix per a reproduir, socialment, la incultura de la violència, de la tortura, de l'odi, la fòbia i del menyspreu als animals, que en compte de gaudir-los vius se'ls condemna a mort i se'ls mata...

En el vídeo "Visquen els Bous" que s'exposà a la Universitat de València, la intervenció d'Antoni Infante alertava davant la banalització de la violència i del mal contra els animals; si es tortura i es mata els bous, es relativitza el valor de la vida. L'Estat, que paradoxalment és el que hauria d'educar en la pau i la defensa dels drets humans i animals, és, precisament, el que vulnera la protecció animal, i finança i permet, amb els diners de tots (fins i tot els d'Iniciativa Animalista), les corregudes de bous; és el que estén aquesta violència socialment en el cultiu d'un patriarcat que agredeix, colpeja, maltracta, tortura i assassina les dones; en la consolidació estructural d'una violència simbòlica i real dels Estats reconeguts que exerceixen la dominació sobre les nacions i llengües sense Estat, sotmeses amb armes, lleis, exèrcits, tradicions, etc. Una violència de classe social que s'exerceix des de les classes més altes a les classes més baixes, en el treball, en la salut, en l'educació, en el consum, en la seguretat, en el benestar d'uns i el malestar d'altres, mitjançant mecanismes de repressió, de violència, de control, de maltractament i de mort, ordenada, planificada i sistematitzada; en la violència que exercim els humans contra la natura, en una destrucció incessant que posa en risc les possibilitats de reproducció de les societats humanes perquè se soscaven els recursos naturals i s'exterminen espècies animals indispensables per a assegurar la supervivència de les societats. Sens dubte són distints tipus de violència, però, el comú denominador n'és l'expansió de la violència a tots els àmbits. Les corregudes, els correbous, etc, escampen entre la població, de manera interclassista, la sensació d'impunitat davant la violència, el maltractament i la mort dels animals, la mort esdevinguda espectacle i diversió esgarrifosa perquè mostra la insensibilitat d'éssers humans que són capaços de dedicar-se a oficis tan sublims com el de poetes, i alhora gaudeixen de la crueltat contra els animals. Recorde el cas dels comandants dels camps de concentració nazis que després d'executar un regiment de presoners, tenien la barra d'anar a sa casa i acaronar les galtes dels seus fills i mullers, i tocar-los una partitura sublim de Bach...

En el vídeo que hem esmentat hi ha una intervenció molt breu, però eloqüent, de la diputada Mònica Oltra, quan, afirma que mai li han agradat els espectacles que necessiten del maltracte per a "divertir"; ho il·lustra amb un còmic de Mafalda que havia llegit: en la primera vinyeta, Mafalda, mira un pescador com pesca, en la segona, li pregunta al pescador per què no plora per fer patir tant al peix que el trau de l'aigua i es sacseja amb totes les seues forces amb un ham a la boca, el pescador assegura que això el diverteix, i Mafalda reflexiona en veu alta i conclou: Que estranys són els adults que necessiten torturar els animals per a passar-s'ho bé; no els entenc!...

És intel·ligible, racionalment, entendre per què hi ha encara corregudes de bous en Falles (o sense Falles), però les Falles a València són unes festes que celebren l'equinocci de primavera, són unes festes de la vida, de la joia, que s'alegren de l'hivern que ha passat i, es crema tot l'antic, per a renovar les coses i les tradicions velles. Inauguren un temps

nou, on el vell es llança a la foguera perquè servisca d'estímul per a anar avant, transformant la vida, del plor de l'hivern en el goig d'una primavera que revifa la vida, mentre creixen les flors, les plantes, els arbres i hi ha més llum. Des del vessant religiós, són unes festes dedicades a Sant Josep, el baró que accepta esposar-se amb una mare soltera fa més de dos mil anys i, en un gest de generositat i de tendresa vers la vida en el fet de fer de pare putatiu d'un fill que ell no ha engendrat. Un home d'una sensibilitat així, amb capacitat per posar-se en el lloc de Maria i adoptar Jesús com a fill seu, un obrer manual, un fuster de poble, és impossible que gaudisca maltractant els animals perquè apareix, en la tradició teològica, com un home compassiu i misericordiós. Com és possible que els catòlics permeten que la seua religió, que exalta la vida, fins i tot la possibilitat de resurrecció, i a la qual li repugna l'imperi de la mort, perquè el seu fundador va ser maltractat, torturat, crucificat i condemnat a pena de mort en la creu per les forces imperialistes de l'època, pels summe pontífexs i l'alta casta sacerdotal d'Israel i pels que mercadejaven en el Temple, com és possible –dic– que els catòlics accepten que se celebri un ritual de tortura i de mort en el cos d'un animal, que commemora el ceremonial de la crucifixió i la mort de Jesucrist, ara realitzada en el bou? Com celebrar la vida i la bondat, matant?

Segurament, el fet que explica que s'haja allargat tant en el temps a la Península Ibèrica el sacrifici dels bous, quan ha desaparegut a la resta d'Europa, haurà sigut la influència d'una lectura religiosa del cristianisme molt perversa i errònia. El cristianisme pot ser interpretable, com ha fet Raimon Panikar, a la manera hindú i budista, és a dir, com el desenvolupament i cultiu d'una sensibilitat vers els altres, persones, animals i natura, plenament respectuosa perquè els humans tenim la responsabilitat de tenir cura, de protegir la vida, d'estar contra la mort, contra les armes, contra la violència, contra els exèrcits, contra el maltractament d'animals i, evidentment, contra les corregudes de bous, que són el maltractament i l'assassinat d'animals indefensos per excel·lència. Per què s'ha de fer vessar la sang d'animals per a celebrar cap festa? Per què les autoritats polítiques no apliquen els reglaments de protecció d'animals perquè no es permeta que hi ha haja gent que es divertisca i busque l'"autorealització" sense fer servir la violència, la crueltat i el maltractament? El cristianisme que naix rebel·lant-se contra la mort d'un innocent, de manera radical i absoluta, no ha de permetre que en el seu nom es mate ni cap persona ni cap animal. Perquè permetre-ho significa ubicar el cristianisme a les antípodes fundacionals, que naix com a crit furiós contra Déu que permet la mort de les seues criatures, i com un cant còsmic de revolta contra totes les morts, exigint arravatadorament que la mort deixi de tenir l'última paraula, perquè és la vida la que ha d'omplir-ho tot en la "bogeria irracional". Exigint fins i tot que aquesta exigència vaja més enllà de la mort, que per als qui potser ens venç l'"escepticisme", pugui haver-hi vida més enllà de la mort, fet que no acabem de veure massa clar. Però, des d'aquest vessant, i des de la perspectiva d'un cristianisme compassiu amb els éssers més febles, pobres, indefensos de tot l'univers, que ha donat lloc a les tradicions religioses de Sant Antoni Abat, que protegeix i defensa a tots els animals i éssers vius, i de Sant Francesc d'Assís, que ens parla dels germans animals i de la germana natura, de l'aigua i les estrelles, etc, no té res a veure amb "el catolicisme oficial" que viu en contemporaneïtat amb els polítics que permeten la matança de bous per una concepció nacionalcatòlica, maltractadora, torturadora i assassina de la vida, en comptes de

condemnar el maltractament i la mort gratuïta d'animals, des d'una defensa coherent de la vida.

Les corregudes en Falles o sense Falles, no podrien sostenir-se sense el diner públic, des d'organismes com la Diputació de València, l'Ajuntament i la Generalitat Valenciana es dona suport a una "festa" macabra, sanginolenta i cruel que genera una "formació" humana deformada, basada en la violència gratuïta, el maltractament d'animals i de persones, la destrucció, la tortura i la mort. Sense el suport econòmic, estructural, propagandístic, el consentiment i la tolerància amb el maltractament animal, no es podria celebrar un ceremonial que és l'antitesi del goig, de la joia, de la festa, de l'art, de la cultura, de la vida. És una celebració macabra de la mort d'un ser que sent, que té ànima (origen del mot "animal"), com nosaltres, que no pot defensar-se i que reclama que s'abolisca, com l'esclavitud, les guerres, els afusellaments etc, que s'han pintat, s'han representat en poesia, en obres de teatre, novel·les, escultures, música i cinema. Això no obstant, a ningú se li ocorre defensar que el bombardeig contra Gernika pels nazis, pintat per Picasso, els afusellaments de 2 de maig a Madrid, de Goya, o els quadres sobre esclaus que, en efecte s'han tornat art a les obres, són fets abominables que no s'han de mantenir perquè els afusellaments, l'esclavitud i les guerres, ni són art ni poden ser-ho mai. La tortura no és art ni cultura, és exaltació violenta de la força bruta, del sadisme, de la crueltat, de l'anul·lació de la sensibilitat humana contra altres éssers humans, animals o natura. És l'abolició de l'alegria de la vida i d'una festa que no necessita de la ignomínia, l'ultratge i la violència per a passar-s'ho bé i gaudir del goig de viure i compadir-se dels nostres germans animals que comparteixen amb nosaltres el temps històric i l'experiència i el goig de viure i morir sense sofriments. Els humans, els animals no humans i la natura sencera s'han fet per a la vida. Goseu, divertiu-vos, però, sense violència ni crueltat, pel plaer, pel gaudi de celebrar la vida des de la pròpia vida, sense els espectres fantasmals i reals dels patiments i de la mort d'un animal que només és bellesa quan és ple de vida. Quan és mort només és fracàs, tristesa i desolació immensa, perquè ens mostra el deteriorament dels fonaments vitals i ostensibles de les nostres societats actuals, tan addictes a una violència cega que qüestiona els fonaments biològics i socials del planeta Terra; les Falles són un temps propici de canvi, per deixar enrere, les velles tradicions lligades a la mort i a la violència i inaugurar un temps nou, una terra, una festa que cante la irrupció de la vida i un cel nou que celebre el pur goig de viure la vida, sense cap mort.

L'ANIMALISME DES DE L'ESQUERRA.

Toni Infante
Independentista i Animalista

Gumer Pardo
CAT-Intersindical Valenciana

Res d'allò humà ens és aliè, va dir el genial revolucionari Karl Marx. Més tard, diverses generacions de lluitadores i lluitadors que en principi agafaren eixa divisa per bandera, en la pràctica és van veure obligats a reduir aquest plantejament a la defensa dels interessos primaris de la classe obrera. Uns altres però, van anar incorporant a poc a poc aspectes que anaven més enllà, sumant a la lluita de classes les lluites nacionals, les de gènere, les ecologistes i d'altres.

Als darrers temps el nou paradigma de lluita s'ha anat construint sobre fonamentacions cada vegada més riques, científiques i materialistes. Fa 150 anys, Darwin va postular la teoria de l'evolució. Posteriorment, el descobriment de les lleis de la genètica per Mendel, conegudes als voltants de l'any 1900, la síntesi neodarwinista als anys 30 del segle passat, conjuntament amb la genètica de les poblacions, etc... han acabat consolidant el triomf en tot el món científic, i en la majoria de les persones, amb un mínim criteri de la teoria evolucionista, i han arraconat al femer de la història l'idealisme i tot el seu correlat d'obscurantisme i d'ignorància.

Posteriorment, científics de tota mena han anat avançant en diversos camps i cada avanç ha significat un colp rere un altre al fatu orgull d'alguns sectors de l'espècie humana que seguien defensant la nostra suposada originalitat i supremacia sobre la resta de la vida. Així, per posar dos exemples, la geologia i l'estudi de les dinàmiques de plaques tectòniques han anat avançant la inexistència de la frontera entre l'orgànic i l'inorgànic, i la teoria Gaia exposada per James Lovelock, ha anat obrint-se pas en el món acadèmic postulant que, la biosfera es comporta en el seu conjunt com un gran organisme viu. Avui la teoria Gaia és ja una conjectura científica.

D'altra banda en 1975, un filòsof australià, Peter Singer, va començar a donar cos teòric a les intuïcions de multitud de persones que històricament sentien una empatia per la resta dels animals no humans. Així des d'aleshores infinitat d'homes i dones, de filòsofs, etòlegs, biòlegs, veterinaris... han anat conformant un estil de vida, unes pautes de comportament, una ètica cada vegada més igualitària cap als animals.

Com ha passat en totes les lluites des d'antuvi, l'“establishment” existent, primer va ridiculitzar les reivindicacions animalistes, després les va negar i sempre les ha combatudes, de vegades ferotgement. També, com no podia ser d'altra manera, al principi, el moviment animalista pecava i encara peca d'excessiu voluntarisme, d'inexperiència, d'immaduresa i sobre tot restava pregonament desconnectat de la resta de lluites de la humanitat treballadora, a la qual Karl Marx cridava a participar de la màxima de *res d'allò humà ens és aliè*.

Sabem, però, gràcies a l'estudi de la història en general i de les ciències socials en particular, que cap personalitat ni cap moviment sorgeix del no-res, ans al contrari, va gestant-se larvadament durant anys i fins i tot segles. Així, hem passat de les lluites a mort dels gladiadors i del menyspreu per la vida de qualsevol animal, al respecte cada dia més profund i conseqüent envers totes les formes de vida.

D'aquesta manera a Europa, i al caliu dels processos revolucionaris engegats primer per les burgesies i continuats després pel proletariat, al voltant dels segles XVIII i XIX van anar desapareixent de l'espai públic les expressions més violentes com les execucions públiques i les festes de tortura i mort dels animals.

Aquest procés que les burgesies ja en el poder van anomenar Il·lustració, per a restar-li potencialitat revolucionària, limitant-la al fet cultural i eliminant-ne el component polític, va comportar, de fet, entre altres moltes coses, l'eliminació de la majoria de festes amb animals de la major part d'Europa, llevat de la Península Ibèrica. Aquí per a vergonya dels pobles, no varen calar amb la suficient força ni els processos revolucionaris ni l'onada cultural paral·lela, i s'hi mantingueren les corregudes de bous -fent-se plebeies- les baralles de gossos i galls, i altres expressions del sadisme col·lectiu.

Afirmem, doncs, que el manteniment de les corregudes de bous no respon a cap tret genètic o d'exclusivitat identitària, sinó que és degut a la feblesa dels processos revolucionaris burgesos i a l'interès de les classes dominants -primer aristocràtiques i després burgeses- i per l'alienació induïda de les classes treballadores. El fet que el nacionalisme espanyol necessite d'expressions com les corregudes de bous per tal d'afermar-se en delata, entre altres coses, la feblesa estructural. Afirmem també que no es pot mantenir des de l'esquerra una actitud favorable o equidistant envers el sadisme contra els animals.

Ens semblen molt il·lusionants i potents teòricament les noves formes de lluita en defensa dels animals que estan emergint. Així la proposta que es fa des d'Iniciativa Animalista i altres organitzacions de sumar la lluita contra la tauromàquia i contra l'especisme a les altres lluites de classe, de gènere, nacionals, ecologistes, etc, té la virtualitat de sumar als interessos col·lectius de la nostra espècie una ètica integradora i no antropocèntrica que coincideix, a més a més, amb els avanços de la ciència, la tecnologia i la filosofia més revolucionària.

QUE VISQUEN ELS BOUS, QUE VISQUEN!

Rafel Muñoz

Membre d'ATTAC-País Valencià

La raó (i per tant les contradiccions) i les misèries de la condició humana són patrimoni de tots, dels antitaurins també, de manera que entre els seus partidaris devem tindre'n d'una i d'altres.

No tots serem vegetarians com exigiria una coherència amb la lluita contra el patiment animal, ni s'adonarem que les sabates que portem, abans era pell de vedella o de cabrit, però escoltem certs excessos i crítiques que val la pena qüestionar. Un d'ells, el de que les corregudes són art i per a alguns amb poder per fer-se escoltar, l'art més gran, el més nostre, el més identificat amb les esències hispanes. Quasi res! Això és exagerar un poc, no?

Formen part de l'espectacle, gent, colors, pas-dobles, olors, trajes nous, flors, gestos, l'emoció de sentir-se part d'un acte multitudinari, algun famós o famosa pels voltants, un poc de passió i... la mort cruel d'un bou. La majoria de les sensacions i emocions que brinden les corregudes no són massa diferents de les que pot oferir un clàssic dia de gran festa, la boxa o el futbol, i ningú diu, si no vol llevar-li significat a la paraula, que es tracte essencialment d'un art allò que passa al celebrar una data senyalada, o a l'anar a veure un bon partit o un combat.

Hi ha qui vol veure tota eixa successió d'emocions des del punt de vista estètic i citen les opinions de poetes o les obres de pintors d'altres èpoques per afermar el seu parer. No dic que no es puga fer, no; ni que en altres èpoques històriques les corregudes no tingueren altre significat. Però en moments de mercantilisme i degradació de la "festa" com són els actuals i del rebuig que mereix la crueltat, crec que el grau de "sapos" i "ripios" que haurà de tragar-se per a no torbar la contemplació estètica haurà de ser important.

Altra crítica que se'ns fa als antitaurins és la de que els nostres esforços serien mereixedors de millor causa; que massa situacions injustes hi ha a la societat com per a "perdre el temps" en qüestions menors. Els militants antitaurins no considerem que siga perdre el temps denunciar un tracte cruel a un animal; entre altres coses, ens fa ser més conscients de la violència contra els dèbils, explícita o encoberta, que de manera personalitzada o estructural observem en la societat. El costum o la tradició ens fan no veure violències que si es produïren per primera vegada ens cridarien enseguida l'atenció.

L'ésser humà reivindica el descans voluntari, la celebració col·lectiva i el goig de viure, però en esta espesa vida de treballs, obligacions, frustracions i desenganys el cap s'estressa, necessitem despreocupar-nos i aprofitem les oportunitats que la societat brinda per alleugerir tanta pressió. Però, quina culpa té el pobre bou de tant de desordre!

Potser encertaríem descobrint noves formes de festa i millorant l'ordre social!

Que visquen els bous, que visquen!

DE NEURONES, BOUS I PATIMENT.

Joan Nàcher

Professor de Biologia cel·lular de la Universitat de València

Quan em van proposar escriure un article explicant el meu rebuig per la tauromàquia, vaig pensar dues coses: la primera per què no m'agradaven les corregudes de bous i la segona, però no menys important, per què la meua opinió podria tindre algun interès en aquest assumpte taurí.

La resposta a la primera pregunta és senzilla: no m'agraden les corregudes de bous perquè no m'agrada el patiment de cap animal (homo sapiens inclosos en aquesta classificació). Més encara, no entenc com es pot justificar aquest patiment per raons purament estètiques o d'espectacle. No emsembla raonable que en altres àmbits de la societat s'hagen fet esforços intensos (encara que mai suficients) per a regular i minimitzar aquest patiment, però açò no ha ocorregut al mon taurí. A més, encara que he de reconèixer una certa passió amagada per els pasdobles, l'estètica taurina mai ha estat del meu gust (tampoc la de les balladores de munyeires, que se li va a fer, u que es raret...).

La resposta a la segona pregunta era més complicada. Per què l'opinió de un neurobiòleg podia ser interessant? Què tenien a veure els bous amb les neurones del nostre cervell? Jo em guanyo el sou (retalladet darrerament...) estudiant aquestes cel·lules grises i la veritat és que hi ha molt pocs col·legues que investiguen el cervell dels bous (ni el de les vaques). En qualsevol cas, potser seria més interessant pegar-li una ulladeta al de les persones que gaudeixen de una correguda de bous. Després de pegar-li voltes una estona a l'assumpte "neurotauromàquic" em vingué al cap una connexió. Corrien els anys seixanta quan un neurocientífic espanyol, el professor José Rodríguez Delgado va connectar, mai millor dit, el mon taurí i la Neurociència. Aquest científic va estar un dels pioners de la implantació d'elèctrodes al cervell i del control de la funció cerebral per control remot. Açò, que a primera vista sembla més l'argument d'una novel·la de terror, té unes implicacions força interessants per al tractament de diverses malalties neurològiques. Com que difondre la ciència és una tasca complicada, per donar a conèixer les seues investigacions al gran públic i als mitjans de comunicació el professor Rodríguez Delgado va tindre la idea d'implantar elèctrodes al cervell d'un bou i intentar controlar el seu comportament. Així, un dia d'estiu del 1963 el professor, després de col·locar els elèctrodes a un bou, amb el permís de l'oratge i supose que també de l'autoritat, començà el seu experiment. El bou va eixir a la plaça enfurismat i pocs minuts ho feia també el professor (més tranquil). Sense música ni vestit de llums, sols amb un radiotransmissor, el científic es va dirigir cap al centre de la plaça i esperà a que el bou se'n adonarà de la seua presència.

Una vegada el bou va veure a Rodríguez Delgado es va dirigir cap a ell amb no massa bones intencions i quan les banyes de l'animal estaven prop del científic, aquest va prémer un botó, el bou es girà en redó i començà a dirigir-se en direcció oposada amb moviments erràtics.

L'experiment havia estat un èxit! Òbviament aquesta no és la millor manera de fer ciència ni d'intentar divulgar-la, encara que aquells eren uns altres anys i altres circumstàncies. S'ha de dir, en defensa de Rodríguez Delgado que, tot i esta taca negra, les seues investigacions han estat essencials per a desenvolupar teràpies efectives per a malalties com la epilèpsia o el mal de Parkinson. La qüestió és que a hores d'ara el professor Rodríguez Delgado no hauria pogut fer aquest experiment, tot i que el patiment de l'animal era reduït comparat amb el que li podria haver tocat en una correguda. La comunitat científica està sotmesa a una forta regulació en matèria de benestar animal a nivell autonòmic, nacional i europeu. Dubte, per tant, que un experiment d'aquest tipus s'aprovara hui i, més encara, que es pogués fer públic. Per què aleshores les autoritats permeten actes com les corregudes de bous on el patiment dels animals és constant i prolongat en el temps i on no es fa res per minvar-lo si no més be per augmentar-lo? Per què els governs no prenen mesures al respecte i no hi ha una legislació estricta? M'agradaria, i estic ben segur que a la major part dels meus col·legues també, no fer servir animals per als nostres experiments. A més, estic segur que d'ací uns anys açò serà factible. Desafortunadament, a hores d'ara, si volem seguir fent avanços que condueixen a la cura de determinades malalties, a minorar els efectes del nostre envelliment i a millorar la nostra qualitat de vida, és necessari encara experimentar amb animals. Però és precisament per açò que hem de ser extremadament respectuosos amb ells i el seu benestar. Les corregudes de bous no contribueixen veritablement al benestar de ningú, es poden argumentar molts motius per a mantindre-les, però certament el progrés de la societat no sembla un d'ells.

ANIMALADES.

Mònica Oltra

Diputada i membre de la coalició Compromís

Fa uns mesos van preguntar la meua opinió sobre els bous. Vaig contestar que m'agradaven molt. Davant la cara d'estupefacció de l'interlocutor -segurament no s'esperava esta resposta- li vaig preguntar: "Potser et refereixes a la lídia, no?" "Sí, exacte, clar", em va respondre. Certament el bous em semblen animals potents i enigmàtics, en els ulls dels quals es poden perdre els teus pensaments. Em passa amb altres animals també.

Sobre la lídia vols que opine? Em vaig pensar què dir per a ser didàctica i alhora expressar els meus pensaments i sentiments. Finalment vaig optar per contar-li una vinyeta humorística de Quino, l'il·lustrador argentí. Mafalda observa a un home pescar i diu: "No entenc a la gent que no sap avorrir-se sense molestar els peixos." Airadament l'home es gira i li contesta: "Xiqueta, i qui et diu a tu que m'estic avorrint." Mafalda s'ho pensa -ella pensa molt i bé- i finalitza la tira còmica dient: "No entenc a la gent que no sap divertir-se sense molestar els peixos".

A mi em passa una cosa semblant a Mafalda amb les corregudes de bous i en general amb els espectacles públics en què la gent es diverteix a costa del patiment d'un bou o d'altre animal. Les persones que hi acudeixen són persones normals. Segurament fins i tot alguns tenen animals de companyia propis, dels quals et parlarien meravelles. Tanmateix són capaços de gaudir, riure i relaxar-se en espectacles sàdics en què es tortura un animal fins la mort. En aquest binomi evidentment em preocupa l'animal i la crueltat que ha de patir, però em preocupa més l'actitud del ser humà, com a ser racional, que gaudeix amb el patiment de l'animal. Potser perquè no entenc eixa actitud, per molt que he reflexionat sobre el tema no puc entendre, empatitzar, ni mínimament aproximar-me a l'explicació, al perquè, sense que un calfred em recorrega l'esquena.

Això és el que em passa en el plànol personal, en el plànol social fa molts anys que sóc sòcia de la SVPAP (Societat Valenciana Protectora d'Animals i Plantes). Pense que la qualitat i el grau de civilització d'una societat també es mesura pel tracte que aquesta societat li dóna als animals. Em sembla important tenir legislacions que protegisquen els animals, que sancionen el seu maltracte, que vetllen perquè els sacrificis d'animals per al consum humà es facen en les condicions més humanes i menys cruentes possibles, que eviten l'experimentació amb animals, que consciencien a la societat que els animals no són coses, ni joguets, etc. I això no sols pels propis animals, pel seu benestar, pels seus "drets", que també, sinó fonamentalment per nosaltres, pel que diu de nosaltres com a sers humans com a societat. Perquè qui maltracta un animal li està infligint un dany a l'animal, però també infligeix un dany a la societat, perquè la degrada. En definitiva, una societat que respecta els animals, és una societat més humana.

Per això estic convençuda que el món ha d'avançar cap a societats més humanes, equilibrades i sostenibles. Hem d'avançar cap a lleis que siguin reflex d'eixes societats més humanes, equilibrades i sostenibles. I ho crec, perquè si tirem la vista enrere i pensem en alguns grans canvis que hem viscut en les últimes dècades -alguns d'ells si ens hagueren preguntat hauríem jurat que no mai s'anaven a produir- podem tenir l'esperança també que un dia el ser humà serà capaç d'habitar el planeta en harmonia amb els animals i el seu entorn.

VALÈNCIA ÉS LA TERRA DEL FOC.

Natàlia Rizzo

Coordinadora general d'Anima Naturalis a la Comunitat Valenciana

'**València és la terra del foc**', em van dir en baixar de l'avió a Manises un 24 de desembre. Jo era una xiqueta d'uns 16 anys, sola, en una terra desconeguda, desesperada per retrobar-me amb mon pare. Poc imaginava el que esta ciutat faria de mi, i el que faria jo amb ella. Però encara em faltava molt de camí per caminar...

Discorria el cotxe per la ciutat camí a la meua nova casa, mentre jo mirava per la finestra, absorta per la bellesa d'un lloc que se'm feia antic i modern alhora. Els edificis, els carrers, la seua gent... Tot em meravellava excepte quelcom que, en un semàfor, em va horroritzar: la plaça de bous.

Eixe va ser el moment en què vaig recordar les rares ocasions en què a les notícies d'Argentina passaven imatges del que ocorria dins de recintes com aquell. Vaig recordar el sarau de la gent, eixordador i insondable. Vaig recordar la sang en l'arena i algú morint. Vaig recordar l'horror que portava a mon pare a canviar el canal per no poder suportar eixes imatges. Només les emetien quan el senyor del vestit ridícul eixia ferit, però jo sé que mon pare no es preocupava per ell, sinó per la massa fosca i inert del costat, eixa que ningú mirava, eixa que jeia en un toll roig, ofegant-se lentament en la seua pròpia sang. Raneres de mort.

I és que això és el que passa ací, senyors. Que el bou mor lentament ofegat en la seua pròpia sang. Això era el que recordava de camí a la meua nova casa, això era el que em va portar a pensar com una ciutat (i en un país) tan magistral en molts aspectes, tan culte, tan obert, tan social, tan agradable, podia ser tan aberrant i vergonyós en altres.

El temps va passar i vaig anar enamorant-me de València, passejava pels seus carrers com si fóra un conte, tot era abellidor, excepte eixe lloc que només despertava en mi calfreds, i pel qual evitava passar, més encara si sentia rugits i aplaudiments per dins.

Arribats a març vaig conèixer **l'essència de la festa Valenciana: les Falles**. Tot era llum, color, foc, soroll, alegria, paelles i rialles. Com notava jo la diferència, mai havia vist un poble gaudir-ne tant, compartir tots junts i en comunió una festa que realment els enorgullix i els caracteritza. Les obres d'art pul·lulaven pertot arreu. En cada cantó, els artistes donaven els últims retocs a les seues xicotetes meravelles com si de nens mimats es tractara, perquè es notava que realment les havien fetes amb amor. L'aldarull i originalitat dels ninots només podia comparar-se amb la magistral posada en escena dels Castells de l'Albereda a la nit. València en Falles és la festa més bella que existix, perquè el poble la fa i la gaudeix.

Però no tot és llum ni alegria. A una part de la ciutat hi ha els que no en gaudeixen, sinó que esperen.

Esperen inconscients del perill que corren, ignorants del destí que els espera. Molts d'ells no tenen tan sols noms, sinó només un número d'assignació, i no se'ls considera de valor, com a ser sensible, sinó monetari, un mer instrument de divertiment. **Els són els Bous.** Ells són els que patiran un constant martiri, una tortura injusta seguida d'una execució pública.

Potser moltes persones amants de València i de les Falles no sàpien açò, però la realitat és que este és el període de l'any on més bous són brutalment assassinats en esta ciutat, quasi un centenar en cauen a les mans dels qui no tenen escrúpols a emportar-se una vida per davant com si de patejar una pilota es tractara. No trobe les paraules per a expressar l'immens dolor que m'envaïx en escriure estes línies, en comptar estos animals i ser conscient que no són nombres, sinó éssers que senten i patixen. Igual que ho faig jo. Igual que ho fas tu, estimat lector.

Abans he dit 'potser', però no. Estic segura que els verdaders amants de les Falles no saben l'horror que es comet en eixes dates a València. Estic segura que els verdaders '*fallers d'ànima*' mai permetrien que la vergonyant activitat d'eixa plaça entelara l'alegria de les seues festes.

Les Falles són sarau, rialles, abraços, entrega. Són donar i rebre, són compartir i ser compartit. Són un art i una cultura. I l'art i la cultura construïxen, no destruïxen. El que fan dins d'eixa plaça redona no té un altre nom més que el de 'barbàrie'. O potser sí, i eixe nom seria 'vergonya'.

I és que matar els bous en les Falles està malament. Per que matar els bous en qualsevol moment i en qualsevol lloc és el que està malament. Per que matar els animals per divertiment no divertix a ningú, i menys a ells. Per què han de ser els nostres joguets? Per què ens creiem que tenim drets sobre ells? Ells no ens deuen res, per tant res han de donar-nos.

La Tauromàquia, així com qualsevol activitat relacionada, és la suma de l'egoisme de l'ésser humà, és la demostració que som tan superbs que creiem que tenim el dret a decidir sobre la vida i la mort dels altres. Ens hem passat segles aprofitant-nos de la indefensió dels animals no humans per a afavorir-nos d'ells segons les nostres suposades necessitats. La tauromàquia no és més que una de les tantes formes d'explotació a què sotmetem els nostres companys de regne, només per que podem i ens abellix. El fet que puguem fer una cosa no justifica que hagem de fer-ho, ni que açò siga bo.

L'home ha aprofitat els altres animals en innumbrables àmbits de la vida i en pràcticament totes les èpoques. Pràctiques que hui veuríem menyspreables, fins no fa molt de temps eren absolutament normals. Hui sembla que ens toca la lluita per abolir la tauromàquia, i és veritat, estem en eixa lluita.

Però també és el torn de l'ésser humà per a deixar d'explotar a gust i plaer els qui no són bous, siga quina siga la forma d'utilitzar-los. Des d'un xampú testat en animals, passant per un plat de carn, i acabant en la plaça de tortures. Totes estes activitats i moltes més han de ser completament eradicades de les vides dels humans per sempre.

Perquè una vaca no està feta per a ser el nostre menjar. Perquè un jòneg no naix per a morir en una plaça. Perquè el laboratori no és lloc per a mones, ni el circ ho és per als tigrès. Estos són només exemples de les vides que consumim sense raó ni justificació, de les vides que es podrien haver salvat i no arribem a temps.

No cregues que açò no va amb tu, no cregues que pots mirar cap a un altre costat. La realitat no canviarà. Els animals continuen morint en escorxadors, laboratoris, pelletteres, places i circs. Els animals continuen estant sotmesos a la voluntat del que la indústria requerisca d'ells. Hem envaït tant el món que no deixem que ningú més respire tranquil si no és per a donar-nos un benefici als humans, què ens està passant?

Ens passa que discriminem en funció de l'espècie, ens passa que si algú no té la capacitat de parlar-nos i dir-nos "*prou, m'estàs matant!*", no creiem que siga mereixedor de respecte.

És hora per a tots els humans d'obrir el nostre cercle de compassió per a incloure també eixos companys en el món, eixos amb què anàvem com als segles arrere, eixos de qui ens hem allunyat perquè un dia decidim que érem superiors, demostrant que només els guanyem la partida en el poc trellat. Tornem a ser amics dels animals, perquè nosaltres també som part del seu regne, i tenim una responsabilitat moral amb ells.

D'eixa xiqueta que fa anys s'horroritza només en veure d'una plaça de bous i mirava cap a un altre costat, hui hi ha una dona que posa la ciutat de cap en avall per a cridar en favor dels animals, que ha canviat els seus paràmetres, obrint el seu cercle de respecte, incloent els animals no humans, perquè ha comprés que els sentiments i interessos de tots els éssers amb capacitat de sentir són els mateixos: el dret a la integritat, a la dignitat, al respecte, i sobretot el dret a la vida. Perquè ningú vol ser usat, ningú vol ser explotat, ningú vol ser assassinat.

Per tant esta dona que hui sóc és un reflex del que projecte cap als altres, sóc així perquè crec que és just respectar tots els éssers, sense importar-ne l'espècie, sense importar si poden parlar-me o no, si poden donar-me les gràcies pel que faig per ells. Sóc així perquè només així es pot ser, no hi ha una altra manera d'entendre la vida per a la meua forma de veure i protegir el món i tots els que l'habitarem.

Sense tindre en compte les necessitats dels altres, mai ningú podrà viure en harmonia.

Esta dona plora cada vegada que no pot pal·liar una injustícia, amb tantes com n'hi ha, però també s'unix a diferents veus que com ella, és a dir, com la meua, són la veu dels altres animals, dels que no poden defendre's, de les silencioses víctimes de la humanitat. M'unisc a ells, i ells a mi, sense dubtar ni per un moment que cada revolució que ha viscut la història, ha estat perquè un grup de gent tenia uns ideals clars i no van tindre por de fer un pas endavant, per lluitar pels qui no podien defendre's; perquè per açò cal valentia i tots, jóvens i vells, rossos i morenos, hòmens i dones, per açò fan falta tots i cada un de nosaltres, ningú ha de tirar-se arrere, res ha de detindre'ns.

Aplanem el camí perquè les generacions futures puguem realitzar el que sembla que a hores d'ara no serà possible: la fi de l'explotació animal.

Treballem per açò, i cada dia treballem amb els animals no humans, que estan sols, i no tenen a ningú més que a nosaltres.

Com va dir Tom Regan: *"defendre els animals no és un acte de compassió, sinó de justícia"*. Fem possible que tots s'unisquen a este precepte, que tots sàpien la importància de les altres vides, que tots tinguen la capacitat de viure una vida plena sense que ningú haja de morir, perquè REALMENT ÉS POSSIBLE VIURE LA VIDA SENSE QUE NINGÚ HAJA DE MORIR PER A SATISFER LES NOSTRES NECESSITATS.

En estes festes tan assenyalades per a la nostra ciutat, i dic nostra perquè també la considere meua, fem que ningú haja de ser sacrificat per a divertir uns pocs. Vos propose que cada un faça el seu activisme personal, que tots ens encarreguem de dir-li a qui estiga disposat a escoltar-nos, que la matança de bous innocents a les places no fa sinó embrutir unes meravelloses festes que no necessiten estes activitats per a atraure gent i per a divertir-nos tots. Que no es taque de sang la ciutat del foc, que no muira ningú, perquè la festa és alegria, perquè les Falles no són mort, sinó alegria i felicitat.

I dic, i em reafirme, des del fons del meu cor argentí i ravaler: Visca València! Visquen les Falles!

FESTA VERSUS BOUS.

Amadeu Sanchis

Candidat a l'alcaldia de València per Esquerra Unida

Aquest any, com tots els anys al mes de març celebrarem les falles, és a dir la principal festa a la ciutat de València, que a poc a poc s'ha anat extenent per altres comarques del País Valencià, adquirint així una importància estatal i internacional que va més enllà del cap i casal.

Aquesta internacionalitat de la festa fa que arriben a València milers de turistes, que malgrat la crisi manté el seu nombre any rere any, sinó més no, l'augmenta. És per això, que els valencians i valencianes compromesos amb el nostre País, vullgam que els/les visitants puguen guardar un bon record dels dies d'estància a la nostra ciutat, així com a la resta de comarques que pugueren visitar.

Però malauradament, en el marc de les falles continua haguent una part que distorsiona aquesta imatge de festa i de benvinguda de la primavera. Una part aliena a una societat moderna i desenvolupada, que vol trencar amb un passat fosc. Una part que per la seua realització, comporta un maltractament continuat, que finalitza amb una mort calcuda i a sang gelada. Eixa part es coneix com corregudes de bous.

La també anomenada pels sectors més reaccionaris de la societat com a "festa nacional", té molt poc de festa i molt de crueltat i de violència gratuïta. És per això, pel que probablement bona part del desenvolupament d'aquesta "festa" es faça dins del marc d'altres festes populars, ja que per si mateix probablement s'haguera extinguit fa ja molt de temps. I és per això, pel que cobra importància que tots aquells i aquelles que defensem els drets dels animals, aprofitem l'arribada d'aquestes festes per a denunciar les vexacions a les que es sotmet el bou, que no s'aturen fins aconseguir la mort de l'indefens animal.

Cal dir que els "bous" estan ja superats per la història d'aquest País i en definitiva de tot l'Estat, i que la seua defensa no està sustentada més que en argumentacions basades, en la gran majoria dels casos, en una visió uniforme d'Espanya en allò polític i cultural, intentant identificar el manteniment d'aquesta lamentable pràctica amb els arrels d'un poble, negant així no sols la seua pluralitat i complexitat, sinó la seua evolució cap a l'assumpció de rebujar el que no és més que un martiri lent i calculat d'un animal indefens.

Per això, que no ens eganyen. Res tenen a veure "els bous" amb la nostra festa de les Falles, perquè res tenen a veure els carrers plens de gom a gom amb gent gaudint col·lectivament d'una festa que fa rebre la primavera amb els braços oberts, amb un espai tancat i acotat on es prepara un maltractament lent i despiadat, que finalitza amb una mort cruel de la seua víctima.

Ara és el moment d'obrir el debat. Un debat seré, en el que no tinguen cabuda arguments absurds sobre l'orige identitari de la "Festa nacional", sinó sobre els drets dels animals que a l'igual que els sers humans, no tenen que estar sotmesos ni a la tortura, ni a la crueltat arbitrària, ni a una angoina lenta i dolorosa.

PER UN ALTRE TIPUS DE GRESCA A LES NOSTRES FESTES.

Rafel Sanchis

Activista pels Drets Humans i Animals

Havent nascut a Aldaia, un poble de l'Horta de València, a les acaballes del franquisme, estava obligat a divertir-me d'una de les formes en les quals el règim ens volia narcotitzar o amb totes dues. Al meu poble muntaven una d'eixes places metàl·liques ambulants que es veuen per alguns pobles dels Països Catalans. És clar, a mi no em preguntaven quan era xicotet: Què prefereixes anar als bous o anar a veure el Cirque du Soleil? Tampoc ens preguntaven: voleu anar al futbol o als bous? Per què? Perquè no hi havia un altre tipus d'entreteniment per a triar eixe dia. Sembla que tot estava dirigit cap a un objectiu. És veritat, la gent es divertia, corria el vi, la cervesa, i no hi havia accidentats greus o morts entre el públic, almenys que jo me'n recorde. Al nostre poble no vaig veure mai com mataven a un bou en una plaça. Ho vaig veure per primera vegada en Setaigües on anavem a estiuejar força gent del meu poble i no em va agradar gens ni mica com patia i sangnava el pobre mamífer. A ell sí que no li van preguntar mai si volia anar a les corregudes de bous, al futbol, a veure el Cirque du Soleil o a gaudir d'una passejada pels prats amb els seus companys i companyes hervíboros.

Tampoc vaig veure en directe com agafen, destrossen i alcen com si fóra un ninot de drap cap torero. És molt trist veure un ésser "humà" fer el ridícul. Ara bé, podem dir sense equivocar-nos que ell s'ho ha buscat. Qui li mana posar-se davant d'un bou? De vegades pense que els toreros haurien d'agrair-nos totes les campanyes que fem per acabar amb la grotesca "festa" taurina.

No em van explicar ni a casa ni a l'escola que hi havia una diferència substancial entre els bous al carrer, els bous embolats, els de corda i les corregudes de bous amb muleta i espasa. Però us he de dir també que al meu poble van tancar una volta la plaça central i soltaren vaques i embolaren un bou. Va ésser repugnant i vergonyós encara que no va passar ningú a millor vida: enmig de la plaça van posar uns contenidors amb aigua perquè la gent escapara dels mamífers remugants amb banyes o es refrescara. I lamentablement quan els pobres animals relliscaven i queien a terra apareixia un munt de joves que deixaven anar les seues frustracions amb uns cops de peu dignes d'una falta directa dels mundials de futbol. Finalment gràcies al sentit comú de la nostra gent ja no patim cap tipus de tortura animal al nostre poble.

Tot i que l'antic règim donava suport a les corregudes de bous, l'afició anava a poc a poc desunflant-se. El meu avi veia les corregudes de bous només per la televisió, el meu pare gairebé no les veia i jo només les volia veure quan agafaven un torero o quan saltava algun bou la barrera. La veritat és que als bous braus els hauríem de fer un homenatge. Vinga, digueu-me quin animal reacciona com ho fan ells quan els acorralen i els posen sota tant d'estrés.

Segurament els remugants pensaran "tu vindràs a per mi, però jo intentaré explicar-te per a què serveixen aquestes banyes i aquests músculs que va donar-me la natura." Realment són bestioles dignes d'estudi per part dels biòlegs. Quina reacció succeïx al seu metabolisme que els canvia el comportament i els torna uns animals amb una determinació, una voluntat i una fixació amb l'objectiu que ja voldríem molts de nosaltres trobar quan ens cal defensar-nos.

De vegades els bous salten la barrera i l'expressió de la dominació "humana" sobre els animals portada al més sàdic extrem que són les corregudes de bous també esdevé una revenja de la natura sobre els espectadors que creien que estaven totalment segurs darrere de la barrera.

Potser les escapades dels bous i les agafades de toreros i espectadors són una lliçó més productiva que explicar als bípedes insensibles que aquest tipus d'entreteniment sàdic és improductiu i perillós, que ho és més que fer un esforç i detallar-los com pateixen els animals amb les llances que els clava el picador, les banderilles, l'espasa etc. Ells no ho veuen!!! Són cecs a la sang i al patiment de l'altri.

Si la gent s'arrisca quan va a una correguda de bous on la barbàrie arriba a la bogeria, i fins i tot a la tragèdia, ho fa conscientment perquè sap on va i a quina cosa va. Malauradament on la gresca taurina pot arribar a una trista conclusió és a pobles com Torralba del Pinar, a Castelló, on tanquen les eixides del poble i solten vaques i bous per tot el centre. Hi ha vegades en què la gent va a per aigua a la font i, com els organitzadors de la barbàrie no poden informar a tothom que hi ha un bou solt, se'ls apareix l'animal a pocs metres, com li va passar a una tia meua. En fi, si no hi ha més desgràcies és per sort.

El que és digne d'estudi per a sociòlegs i antropòlegs es l'espècie humana. Com podem ésser tan cruels? Jo m'atreviria a dir que no és només una combinació de sadisme i d'ignorància. Jo crec sincerament que s'ensanyen amb els bous braus pel seu atreviment. S'atreveixen a plantar cara a l'espècie que domina el món i el sistema socioeconòmic. És com si els éssers inhumans volgueren fer-li pagar al bou ben car el fet d'atrevir-se a contestar la dominació humana amb una valentia que no és usual en el regne animal i volgueren cantar-los les quaranta.

Eixe sadisme, però, no és innat i de la mateixa forma que l'hem passat a les noves generacions amb un tradició tòxica, també podem fer veure a la gent que hi ha altres tipus de gresca on cap persona ni animal ix perjudicat.

Que les falles, fogueres i altres tipus de festes nostres hagen de recolzar-se en les corregudes de bous per "millorar" el programa festiu no es lògic. Nosaltres disposem d'altres entreteniments en els quals no es tortura ni s'assassina animals. Que n'hi ha, de muixerangues, castells, cordaes, bandes de música, esports autòctons com la pilota, etc.

La UNESCO acaba de declarar la tradició castellera patrimoni cultural immaterial de la humanitat. I, si no vaig errat, els castells humans provenen de les comarques valencianes, concretament de les muixerangues. No caldria fer servir les places de bous per a uns altres tipus d'activitats que engresquen la gent i no facen mal a ninguna bestiola?

També és vergonyós que amb els diners públics es done suport financer a ramaders, escoles de tauromàquia i, en definitiva, a la tortura i a l'aberració festiva que són les corregudes de bous. Molt més productiu seria invertir els diners que tant ens costen de guanyar en temps de crisi en un altre entreteniment més instructiu.

Alguns dels estrangers es desentenen d'aquesta lluita contra la barbàrie taurina. Pensen que aquesta no és la seua batalla, que és una tradició inhumana contra la qual només la gent de la terra podem pressionar per abolir-la. És trist llegir literatura sobre els drets dels animals i adonar-te que en tot el llibre no han parlat de les corregudes de bous.

Alguns de nosaltres també pensem que amb el temps la gent acabarà no anant a les places i que no cal moure un dit ni molt menys convertir-se en un activista antitaurí i esdevenir el blanc de la ira de la caverna taurina. El temps ens demostra que no és suficient amb la no participació en el carnaval de la tortura. Cal presentar mocions als ajuntaments i parlaments per abolir les corregudes de bous i fer servir les places per a altres activitats més d'acord amb el nostre nom d'espècie.

En un món en el qual el classisme, racisme, sexisme, marginació de gent d'altres països o cultures és molt palpable, el maltractament dels animals potser no és vist com una prioritat. Caldria veure-ho tot com les conseqüències d'un sistema socioeconòmic del qual formen part la dominació, l'explotació, l'esclavització, el maltractament, la tortura i l'assassinat d'humans sobre humans i d'humans sobre animals.

Totes les campanyes per la justícia social estan relacionades i no poden anar separades. No podem lluitar contra el racisme i ésser uns sexistes. O no podem ésser feministes i oblidar-nos de com pateixen éssers d'altres races. Ni tampoc no podem lluitar contra l'imperialisme i oblidar-nos del maltractament, de la tortura i de l'assassinat que es porta a la pràctica en les nostres festes davant dels nostres nassos.

No voldríem que es maltractaren els animals que no tenen veu ni poder per a defensar-se en altres terres. Encara que un exèrcit de bous braus ben dirigit faria molt de respecte. Per això caldria exigir l'abolició de les corregudes al Paísos Catalans i a tot arreu. El que no és acceptable com a entreteniment a casa nostra tampoc no ho és a altres llocs.

El mateix podríem dir dels bous al carrer, bous a la corda, bous embolats, lluites de galls, lluites de gossos, la utilització d'animals als circs, etc.

Els alcaldes i els regidors de festes haurien de demostrar una mica de responsabilitat ciutadana i no promocionar la tortura i l'assassinat taurí institucionalitzat.

Ara em ve a la memòria un dibuix de Goya en què l'alcalde de Alcorcón és agafat i es veu com el bou l'alça com un ninot i li travessa la banya per tot el cos. Tota una revenja de la natura cap a la persona responsable del seu patiment i de la incultura del seu poble. Era un temps, el segle XIX ,en què les institucions recolzaven la tauromàquia abocant diners de l'erari públic.

A hores d'ara, la tauromàquia no disposa de tanta base social com en el segle XIX en què Goya denunciava els horrors de la barbàrie inhumana, però sembla que no és suficient amb la pressió d'uns pocs per a fer caure aquesta tradició tòxica. Els alcaldes i regidors de festes de tots els nostres pobles i ciutats no podrien caure més baix amb la xequera, justament en uns temps de crisi econòmica en què hem de fer pans de les pedres companys.

Referències a vídeos a Internet:

<http://www.youtube.com/watch?v=tYXYr0JlrPk>

<http://www.youtube.com/watch?v=NiRwpr6QG0&feature=related>

ELS BOUS AL CAMP, A LA PLAÇA CULTURAL I ART.

Joan Sorribes

Secretari nacional d'Estat Valencià

La Tauromàquia és un art. I és també una tradició antiga. I és un espectacle amb públic fidel, amb repercussions econòmiques. I també és l'activitat que comporta el manteniment d'una raça de bous molt especial, els braus. La Tauromàquia és símbol festiu de la "nació espanyola". I és també la sublimació de les festes tradicionals de bous presents a totes les "regions espanyoles". Són alguns dels arguments més repetits, com una cantinel·la que per repetir-se ha d'esdevenir vera, dels partidaris de la festa de braus. I són, però, tots ells, sense excepció, arguments capciosos, acrítics...

Espectacle, tradició, activitat econòmica, popularitat, representació "nacional", imaginari artístic..., no necessàriament han de tindre un sentit positiu. Algú dubta que els espectacles que es realitzaven en l'antiga Roma tenien una sentit de representació "nacional"? I d'imaginari artístic? I eren tota una tradició, evidentment. I també proveïen d'unes molt especials races, gladiadors i condemnats a morir, a l'Imperi. I per supost, hi havia guanys i beneficis.

Algú, sensament, defensaria amb eixos arguments reobrir els coliseus i dedicar-los de nou a aquelles activitats? Segurament, al pas que anem, algú acabarà per proposar-ho (només cal mirar l'evolució dels programes televisius per tèmper que el pitjor encara està per caure i que la sang i la mort acabaran per protagonitzar algun reality-show qualsevol dia en qualsevol cadena). Però també segurament, a dia de hui, la majoria dels humans serien incapaços d'anar tan lluny.

Però amb la Tauromàquia, eixos arguments capciosos i acrítics s'emprén amb absoluta tranquil·litat. I la festa de braus és això: una festa de sang i de mort, d'apologia de la tortura, com és una apologia de la colonització cultural i nacional, com també és transmissora d'uns valors i imaginaris estètics i ètics sense dubte reprobables pel comú dels mortals, i sublimació d'una relació amb el món natural malaltisa que ens ha aconduït a tractar els animals, els ésser vius, els ecosistemes, com simples possessions humanes sobre les quals tenim ple dret de vida i de mort.

I arribats ací tenim una plaça a València, que dissenyà Sebastián Monleón, d'estil dòric, inspirada en el Coliseum romà, que des de la faena del mestre José Redondo en els primers dies d'agost de 1851 (encara que la inauguració oficial es féu uns anys després, en juny de 1859, amb faenes de Francisco Arjona *Cuchares*), què ha vist torturar i matar milers de braus, amb enaltides banderes rojigualdes i demás parnafàlia nacional espanyola, de la qual es debat ara la seua futura estètica i voldríem també la seua futura ètica. La plaça de bous de València no pot ser demà un coliseum de mort i de sang, ha de ser un espai de vertadera cultura i activitat ciutadana dignificada i valenciana.

Recuperar la plaça per al ver art, per a la vera expressió cultural i artística, per a la verdadera tradició que volem llegir als valencians de demà, significa oposar-se al seu ús com espai per a la Tauromàquia, si més no en tant siga una acció de tortura i indignitat, significa oposar-se a posar-li una “boina” de disseny, com la que proposa l’alcaldesa en els últims temps, i significa reclamar junt a un ús dignificat i popular de l’espai, una rehabilitació respectuosa i digna no sols de la plaça sinò de tot el seu entorn urbà.

Els bous, valencians, al camp. A la plaça, cultura i art.

IPER QUÈ NO?

Toni Terrones

Moviment de Defensa de la Terra (MDT)

Què passaria si en les festes populars que es fan arreu de tots els nostres pobles, viles i ciutats del País Valencià, no es fera cap acte de maltractament dels animals, especialment amb bous? Realment això canviaria la identitat o el contingut de la festa? Crec, sincerament, que no, al contrari les festes guanyarien en molts aspectes, principalment en diversió sense sang d'innocents.

La majoria de les festes, tenen un caràcter de cohesió social, de foc, de so, de crítica i de subversió de l'ordre establert. L'afegitó de la tortura d'animals desvirtua aquests conceptes; de fet és una minoria que pretén continuar amb aquesta expressió d'insensibilitat que denigra el nostre poble.

Si ho pensem bé, no té sentit que festes com ara les falles, les fogueres, per anomenar les més conegudes, que són una explosió de vida, de color, de llum, hagen de suportar la taca de la tortura i de la mort. Els poders públics subvencionen aquest espectacle sanguinari amb diners de tots, mantenint un negoci pervers que sols té justificació ideològica des de posicionaments reaccionaris i feixistes.

És cert que algunes de les nostres festes han perdut part de la seua identitat, i que s'han convertit en una espècie de parc temàtic per als turistes, és cert que els polítics aprofiten aquestes festes per a fer-se propaganda i, desgraciadament, en moltes ocasions prefereixen fer-se els sords i els cecs davant d'aspectes poc edificants com el consum d'alcohol o del maltractament d'animals. Però també és cert que si volem recuperar els aspectes més identitaris i humans de les nostres festes, l'eliminació de la tortura i la mort d'animals obrirà un camí que pot ser l'inici de tornar al poble el que és seu: la imaginació, la crítica social i el divertiment.

Hem de prendre consciència, i que no vinguen amb la cançoneta de la tradició, perquè no és veritat, per demanar amb força a les autoritats públiques l'abolició d'aquests espectacles d'horror.

Espere que un dia, i espere que siga molt aviat, podré passejar pel carrer Xàtiva, de la ciutat de València, en falles i veure que l'edifici on es tortura i es mata per diversió, sols siga utilitzat per a activitats culturals i populars.

La raó i el temps estan al nostre costat.

"FALLESENSE TORTURA"

ANNEXOS.

Declaració dels Drets dels Animals.

Adoptada el 1977 per la Lliga Internacional dels Drets de l'Animal i les Lligues Nacionals. Proclamada el 15 d'octubre de 1978 per la Lliga Internacional dels Drets de l'Animal i les Lligues Nacionals.

Preàmbul de la declaració universal dels drets de l'animal:

Considerant que tot animal té drets,

considerant que la ignorància i el rebuig d'aquests drets han conduït i segueixen conduint l'home a cometre crims contra la naturalesa i contra els animals,

considerant que el reconeixement, per part de l'espècie humana, dels drets a l'existència d'altres espècies d'animals serà la clau de la coexistència de les espècies al món,

considerant que l'espècie humana comet genocidi i existeix l'amenaça que segueixi cometent-lo,

considerant que el respecte cap als animals per part de l'home està lligat al respecte dels humans entre ells mateixos,

considerant que l'educació ha d'ensenyar, des de la infantesa, a observar, comprendre, respectar i estimar els animals,

Per tot això, es proclama el següent:

✓ Article 1r.

Tots els animals neixen iguals davant la vida i tenen els mateix dret a l'existència.

✓ Article 2n.

a. Tot animal té dret al respecte.

b. L'ésser humà, com espècie animal, no té dret d'exterminar o explotar altres animals, ni violar aquest dret. L'ésser humà té l'obligació de posar els seus coneixements al servei dels animals.

c. Tots els animals tenen dret a l'atenció, a ser cuidats i a la protecció per part de l'ésser humà.

✓ Article 3r.

- a. Cap animal serà sotmès a mals tractaments i es prohibeixen els actes cruels envers els animals.
- b. En cas que la mort de l'animal sigui necessària, aquesta ha de ser instantània, sense dolor i no ha de generar angoixa.

✓ Article 4t.

- a. S'estableix el dret a la llibertat dels animals salvatges i el dret dels domèstics a viure i créixer al ritme i en les condicions pròpies de la seva espècie, i a viure en el seu medi natural, ja sigui terrestre, aeri o aquàtic, a reproduir-se i a poder complir el seu cicle natural de vida.
- b. Tota privació de llibertat, encara que sigui amb finalitats educatives, és contrària a aquest dret.

✓ Article 5t.

- a. Tot animal que pertanyi a una espècie que visqui tradicionalment en l'entorn humà, té dret a viure i créixer al ritme i en les condicions de vida i de llibertat que són pròpies de la seva espècie.
- b. Tota modificació d'aquest ritme o condicions que sigui imposada per l'home amb finalitats mercantils, és contrària al susdit dret.

✓ Article 6t.

- a. Tot animal que l'home hagi acollit com a company té dret que la duració de la seva vida sigui conforme a la seva longevitat natural.
- b. L'abandonament d'un animal és un acte de crueltat i degradant.

✓ Article 7è.

Tot animal de treball té dret a gaudir d'un límit en el temps i la intensitat del seu treball i a una alimentació adequada i al repòs.

✓ Article 8è.

- a. Es condemna tota experimentació científica amb animals que impliqui un patiment, tant físic com psicològic, puix que el patiment és totalment incompatible amb els drets de l'animal, ja es tracti d'experiments mèdics, científics, comercials o de qualsevol naturalesa.
- b. Han de ser utilitzades i desenvolupades tècniques alternatives a l'experimentació animal.

✓ Article 9è.

Quan un animal és criat per a l'alimentació, ha de ser nodrit, allotjat, transportat i sacrificat sense que res no li produeixi ansietat o dolor.

✓ Article 10è.

- a. Cap animal ha de ser explotat per divertiment de l'ésser humà.
- b. Es prohibeixen els espectacles i exhibicions incompatibles amb la dignitat de l'animal.

✓ Article 11è.

Tot acte que provoqui la mort innecessària d'un animal és un crim contra la vida, és a dir un biocidi.

✓ Article 12è.

- a. Tot acte que provoqui la mort d'un gran nombre d'animals salvatges és un genocidi, és a dir, un crim contra l'espècie.
- b. La contaminació i la destrucció de l'ambient natural conduiran cap al genocidi.

✓ Article 13è.

- a. Un animal mort ha de ser tractat amb respecte.
- b. Les escenes de violència en què els animals són víctimes han de ser prohibides en el cinema i la TV, a no ser que serveixin per mostrar els atemptats contra els drets dels animals.

✓ Article 14è.

- a. Els organismes de protecció i salvaguarda dels animals han de ser representats a nivell governamental.
- b. Els drets de l'animal han de ser defensats per la llei com ho són els drets dels humans.

Informe sobre la normativa dels bous al carrer realitzada pel Consell Valencià de Cultura.

Informe sobre la normativa dels bous al carrer

Autor: Comissió Jurídica

Coordinadors: Vicent Àlvarez i Carmen Morenilla

Aprovació: Ple de 26 de novembre de 2009

Antecedents

El Consell Valencià de Cultura, *motu proprio* i dins de les seues competències, considerarà convenient ocupar-se d'una festa que els últims anys està proliferant en molts pobles i ciutats de la nostra comunitat, els anomenats “bous al carrer” en les diferents variants conegudes. Ha coincidit l'interés del CVC amb el de la Generalitat Valenciana, com prova la regulació de la qual ha estat objecte aquesta festa en els últims temps. En el marc d'aquest interés s'han produït dos compareixences del Conseller de Governació, que ha informat el CVC de les iniciatives i plans del seu gabinet.

D'acord amb l'article 8.b de la Llei 4/2003, de 26 de febrer, d'Espectacles Públics, Activitats Recreatives i Establiments Públics, correspon als òrgans competents de la Generalitat la concessió de l'autorització per a realitzar els espectacles i festes taurins tradicionals, els quals es regiran per una normativa específica. En aquest context, el Decret 24/2007, de 23 de febrer, del Consell, pel qual s'aprova el Reglament de Festejos Taurins Tradicionals en la Comunitat Valenciana (Bous al Carrer), és el marc jurídic que assenyala les condicions, els requisits i el contingut d'aquestes festes.

Posteriorment, l'1 de setembre de 2009, la Conselleria de Governació ha emés una Orde que regula la figura, les funcions i el règim jurídic dels col·laboradors voluntaris en les esmentades festes. Perquè explicaren i comentaren la normativa han estat convidats el conseller de Governació i la directora general de Seguretat Ciutadana, els quals comparegueren el 10 de novembre de l'any en curs.

El CVC ja aprovà alguns informes sobre el maltractament d'animals, i ha estat informat de la millora de les qüestions relacionades amb la seguretat de les persones i de la proliferació i consolidació en els darrers anys d'aquesta festa, raó per la qual decidí analitzar la actual normativa i fer les consideracions i recomanacions següents.

Consideracions

La recent Orde de la Conselleria de Governació d'1 de setembre de 2009, en el seu Preàmbul, resumeix el principis que inspiren, tant l'esmentada norma, com la resta de la regulació jurídica que regula la matèria, i ho fa en referència al Decret anterior de 2007 assenyalant: “Aquest Decret se sustenta en tres pilars fonamentals: tradició, festa i seguretat.

Tots els elements indispensables i convergents respecte d'una realitat que marca i caracteritza el que ha de ser un festeig de Bous al Carrer en tota la seua extensió". El CVC valora molt positivament la millora en la seguretat de les persones: s'ha reduït en un 14 % el nombre de ferits.

Considerant una altra referència del mateix Preàmbul, quan afirma que ens trobem davant d'una de les més arrelades tradicions festives valencianes, cal fer algunes observacions:

- a.-** La festa de bous al carrer ha estat una tradició en algunes poblacions, però no en la totalitat de les que en aquests moments la celebren. Darrerament la seua extensió s'ha multiplicat mimèticament. El resultat és que l'any 2008 s'han tramitat 6.184 de festes celebrades a la Comunitat Valenciana per part de 301 pobles.
- b.-** La Convenció de la Unesco sobre el patrimoni immaterial de 2003, ratificada per Espanya, manifesta que les festes i tradicions han d'ajustar-se a les pautes de les societats avançades.
- c.-** És ja un fet acceptat el reconeixement dels drets dels animals. En eixe sentit es considera que els animals no deuen ser objecte de maltractament i, en cas de necessitat, el seu sacrifici ha d'ajustar-se a unes pautes, per tal que la mort siga mínimament dolorosa.

Per tant, ha de considerar-se que una festa com la dels bous al carrer hauria de limitar-se a les poblacions en les quals té una tradició o antiguitat provada i continuada, la qual cosa implicaria un àmbit concret no extensible. Per altra banda, les normes reguladores haurien de garantir de forma clara i com a principi rector que els bous no poden ser maltractats ni sacrificats de manera que es prolongue el seu dolor o patiment innecessàriament.

De l'estudi de l'articulat de les normes es dedueix que sols de forma molt marginal i secundària s'hi tracta el tema dels drets dels bous, en tant que animals amb sentiments i dolor. En el cas de la modalitat de bou embolat, resulta manifest el fet que l'animal és sotmés a un dolor innecessari.

Una reforma de la pràctica tradicional implicaria la supressió de l'embolat i la seua substitució per un tipus d'activitat sense boles de foc o amb la substitució de l'animal per representacions d'animals, tot i que el CVC és conscient de la gran presència que està tenint en els darrers anys (al voltant del 80 % de les festes)

A més, algunes reformes podrien ampliar i elevar les sancions contra les persones que maltracten els animals i es podria garantir de forma efectiva que el sacrifici, quan siga necessari, es produïska en un escorxador i no públicament. Per últim, a més de la figura del voluntariat, que procedeix del poble en festes, seria oportú estudiar alguna fórmula d'inspecció externa per tal que aquests voluntaris no es limiten a mirar per la seguretat de les persones, sinó també a vigilar el compliment de la normativa referent al tracte donat als animals.

Recomanacions

El CVC, estudiat el Decret 24/2007, de 23 de febrer, del Consell de la Generalitat Valenciana, pel qual s'aprova el Reglament de Festejos Taurins Tradicionals en la Comunitat Valenciana (Bous al Carrer) i l'Orde de 1 de setembre de 2009 de la Conselleria de Governació que regula la figura, les funcions i el règim jurídic dels col·laboradors voluntaris en les esmentades festes, i fetes les anteriors consideracions, recomana la incorporació de les següents indicacions en el Decret i l'Orde esmentats:

1.- En el Preàmbul tant del Decret com de l'Orde, junt a la referència a la seguretat de les persones, cal incloure una referència explícita al propòsit d'evitar el maltractament innecessari dels animals participants en la festa.

2.- Cal incloure una major precisió en la definició de festeig tradicional, de manera que sols es permeta la realització de bous al carrer en aquelles poblacions que puguen demostrar fefaentment la seua realització tradicional.

3.- Per tal de garantir el compliment de la Convenció de la Unesco sobre el patrimoni immaterial de 2003, ratificada per Espanya, cal substituir, en el Decret i en l'Orde, la modalitat de bou embolat per altres formes de bous al carrer més imaginatives que no impliquen un patiment innecessari de l'animal.

4.- En el Capítol III del Decret 24/2007, “Autorització del festejos taurins tradicionals”, en l'article 14, sobre la documentació que ha d'acompanyar la sol·licitud d'autorització, cal incloure un apartat en el qual s'indique l'obligació de presentar una pòlissa d'assegurança específica per a fer front a les multes que puguen derivar-se de l'eventual maltractament d'animals participants en la festa.

Així mateix, en l'article 68, sobre fiances, cal afegir una referència a les fiancespreceptives per aquesta falta, que ha de ser valorada en cada cas concret com a greu o molt greu.

5.- En el Capítol VI del Decret 24/2007, “Celebració de la festa taurina tradicional”, article 34, sobre la suspensió de la festa, cal incloure com a motiu de possible suspensió la presentació per part dels col·laboradors voluntaris d'una denúncia fonamentada de maltractament dels animals participants en la festa.

6.- En l'article 39 del mateix capítol, sobre el sacrifici dels bous, cal afegir que la mort s'ha de produir segons la normativa vigent sobre el sacrifici d'animals.

7.- En l'Orde de 1 de setembre de 2009, article 4, sobre el nombre de col·laboradors voluntaris, s'indicarà que dels 10 col·laboradors n'hi ha d'haver un mínim de 2 proposats per les associacions protectores d'animals o altres entitats similars de la Comunitat Valenciana.

8.- En l'Orde de 1 de setembre de 2009, article 6, sobre les funcions dels col·laboradors, s'indicarà explícitament que és funció dels col·laboradors vigilar que no es produïska

maltractament dels animals participants en la festa, i amb aquest fi podran presentar les preceptives denúncies amb proves fefaents dels fets adduïts, els quals poden ser objecte de multes i/o de suspensió de la festa.

El present informe, una vegada aprovat, serà traslladat a la Conselleria de Governació, la Federació de Municipis de la Comunitat Valenciana i les associacions protectores d'animals de la Comunitat Valenciana.

La Facultat de Ciències Biològiques aprova una declaració en contra de les corregudes de bous.

La Facultat de Ciències Biològiques de la Universitat de València va celebrar el passat 25 de març una reunió de la junta de centre, en la qual es va aprovar una declaració en contra de les corregudes de bous. El contingut íntegre d'aquesta declaració és el següent:

El debat sobre les corregudes de bous i altres espectacles taurins –sobre si constitueixen un patrimoni cultural a preservar o una crueltat intolerable– està cada vegada més present en la societat espanyola. La Generalitat Valenciana ha proposat la declaració de “Bé d’interès cultural” (BIC) per a les festes taurines. Com a conseqüència d’aquesta proposta, la Facultat de Ciències Biològiques de la Universitat de València, des de la convicció de que la universitat i la societat deuen interaccionar, vol fer pública la següent declaració, que combina el coneixement científic amb els criteris ètics generals:

Existeix una sensibilitat creixent cap als problemes ètics que planteja la nostra relació amb altres éssers vius i, en especial, amb els animals no humans. Aquesta nova visió de les relacions home-animals està alimentada en bona mesura per un major coneixement de la biologia de les espècies implicades. Els estudis del comportament, de les capacitats cognitives i del sistema nerviós dels animals han posat de manifest una continuïtat evolutiva entre l’home i els restants animals molt major del que suggeriria la concepció tradicional dominant en la nostra cultura. Una concepció basada en la creença de la discontinuïtat radical, inclús la contraposició, entre l’ésser humà i la resta dels animals.

La biologia animal ha demostrat que els animals posseeixen sistemes especialitzats en la percepció d’estímuls nocius i que aquesta percepció va acompanyada d’un intens i desagradable component afectiu. Per exemple, les investigacions per al desenvolupament de medicaments analgèsics o de tractaments pal·liatius del dolor en humans utilitzen l’experimentació amb animals, basant-se, precisament, en la idea de l’estreta afinitat entre humans i animals experimentals. Per tant, la conclusió apuntada per aquestes observacions és que els bous experimenten dolor, estrès i sofriment amb característiques semblants als dels éssers humans. De fet, la legislació de la UE reconeix explícitament que els animals són éssers sensibles i estableix com a objectiu ‘evitar als animals tot dolor o sofriment innecessari’. Per tal d’assolir aquest objectiu s’ha desenvolupat una normativa específica sobre la cria i el manteniment d’animals en granges, animalaris i zoològics, sobre el transport d’animals i el seu sacrifici per al consum, i sobre el seu ús en experimentació.

El patrimoni de tradicions d’una societat és un bé a preservar sempre que no hi haja principis de major pes que justifiquen la seua extinció. Les tradicions canvien, i pràctiques considerades acceptables fa només uns pocs anys actualment són il·legals o es consideren èticament inacceptables. Hi ha innumbrables exemples d’aquests canvis en totes les societats, incloent-hi l’espanyola.

A banda de consideracions científiques, la societat deuria reflexionar sobre si un espectacle en el qual la violència en viu en forma part substancial, per més que hi haja altres elements, és un bé cultural a preservar i transmetre a les futures generacions. Existeix, en tot cas, una obligació de coherència que afecta a les institucions de la societat espanyola, i en particular a les universitats. Per això en les universitats i centres de recerca hi ha comitès d'ètica per a garantir protocols d'investigació i de docència ajustats a la legalitat vigent. Així, deu complir-se un doble objectiu: evitar el dolor animal i transmetre a les noves generacions valors exents de crueltat. A més, el maltracte als animals està renyit amb els valors de respecte i admiració per la natura que intentem transmetre als nostres estudiants.

Per tot això, la Facultat de Ciències Biològiques de la Universitat de València manifesta la seua posició en contra de les corregudes de bous i d'altres espectacles on es practica el maltracte als animals, i que els mateixos siguen considerats com a “Bé d'interès cultural”, i crida a la Universitat de València i altres Facultats de Biologia i de Veterinària de tota Espanya a fer seua aquesta posició.

En Burjassot a 25 de març de 2010.

<http://www.uv.es/biologia>

Exemple de moció que es pot presentar als ajuntaments.

Col·lectiu del Bloc d'Alaquàs

MOCIÓ A FAVOR DELS DRETS DELS ANIMALS I EN CONTRA DEL SEU MALTRACTAMENT.

VICENT FORMENT LEGUA, amb DNI Núm.:X, Secretari Local del **Bloc Nacionalista Valencià d'Alaquàs**, amb domicili al carrer: X, d'Alaquàs, a l'Ajuntament li DIU:

EXPOSICIÓ DE MOTIUS:

Atès que el poble valencià, tradicionalment sensible i respectuós amb els drets dels animals, disposa de la següent **lleï de protecció animal** (Llei 4/1994, de 8 de Juliol, de la Generalitat Valenciana, sobre protecció dels animals de companyia) però es permet la celebració de lamentables espectacles taurins, cruels i violents on s'estressen, s'esgoten, es fereixen i maten a animals com a forma d'entreteniment.

Atès que **Alaquàs és una ciutat sensible cap als animals** i sobre el tracte que han de rebre i que aquest tipus d'espectacle ens omple de vergonya i indignació, ja que són contraris a la tendència evolutiva que estan demostrant la resta de països civilitzats.

Atès que malgrat el sentir majoritari de la ciutadania d'Alaquàs, un grup minoritari de veïns i veïnes del nostre poble, estan arreplegant signatures per exigir la celebració d'espectacles taurins, els quals no tenen cap arrelament ni tradició en la nostra població.

Atès que és una voluntat manifesta d'aquest Consistori fomentar els **valors de respecte cap a la naturalesa i els éssers vius**, la cura del medi ambient en tots els seus vessants, l'educació basada en el respecte, la convivència i la representativitat en la societat i que aquests espectacles no estan en concordança amb els valors abans esmentats i contribueixen a fomentar una educació contrària al respecte a la vida en totes les seues formes i expressions, fomentant la reificació dels animals.

Atès que més de 80 municipis de l'Estat ja s'han declarat favorables als drets dels animals.

Atès que la gran majoria de la ciutadania valenciana es mostra contrària a les corregudes de bous, sent partidaris que es prohibisca aquest tipus d'espectacles.

És per tot açò que es proposa l'adopció dels següents

ACORDS

PRIMER: Declarar Alaquàs ciutat amiga dels animals i respectuosa amb els seus drets.

SEGON: Que la ciutat d'Alaquàs es convertisca en localitat antitaurina, contraria a la pràctica de les corregudes de bous i a l'exercici de qualsevol tipus de violència contra els animals que els puga ocasionar estats d'ansietat, por, maltractament, sofriment o qualsevol dany físic o psicològic.

TERCER: Manifestar la nostra voluntat de no celebrar corregudes de bous ni altres espectacles on es produïska la mort o es cause estrès psicofísic a un animal en cap plaça de bous de la Comunitat Valenciana així com que aquests espais es convertisquen en equipaments públics o tinguen altres finalitats, d'acord als acords d'aquesta moció.

QUART: Sol·licitar als Corts Valencianes la modificació de l'actual llei de protecció dels animals perquè es prohibisca la tauromàquia en totes les seues formes, així com qualsevol espectacle que cause sofriment als animals.

CINQUÈ: Fer arribar aquesta moció als Corts Valencianes, al govern de la Generalitat a la Federació Valenciana de Municipis i Províncies i a la població d'Alaquàs en general.

S O L · L I C I T E :

Que tinga per comparegut, i procedisca a traslladar el present escrit a la totalitat de grups polítics que conformen l'Ajuntament, i previs els tràmits i estudis que considere oportuns, acorde el Ple l'aprovació de les propostes de la present moció.

Alaquàs, 01 de desembre de 2010.

Vicent Forment Legua

Secretari Local del Bloc d'Alaquàs

Listat bàsic de llibres que recomanem per llegir.

<i>L'engany de la corrida. Pel respecte als toros.</i>	Jordi Portabella Edicions 3i4
<i>A favor de los toros.</i>	Jesús Mosterin Editorial Laetoli
<i>Jaulas Vacías.</i>	Tom Regan
<i>El desafío de los Derechos de los Animales.</i>	Fundació Altarriba
<i>La vida Emocional de los animales.</i>	Marc Bekoff Fundació Altarriba
<i>¿Por qué maltratamos tanto a los animales? Un modelo para la masacre de personas en los campos de exterminio nazis.</i>	Charles Patterson Editorial Milenio
<i>Liberación Animal</i>	Peter Singer Editorial Trotta
<i>LLuvia sin truenos. La Ideología del Movimiento por los Derechos de los Animales.</i>	Gary L. Francione Temple University Press 1996.

En espanyol es pot trobar en aquesta adreça:

<http://www.resistenciavegana.es/inicio/libros/48-lluvia-sin-truenos.html>